

8 சிறுகதைகள் சிறுகதை மஞ்சரி காலாண்டிதழ்

ISSUE NO 2 - APR 2020 - £3

8 SHORT STORIES

WRITTEN BY VARIOUS AUTHORS,
BROUGHT TO YOU IN
ONE CONSOLIDATED MAGAZINE

NEW EXCLUSIVE!

சமூக விழிப்புணர்வு
நிறைந்த எங்கட எட்டு
எழுத்தாளர்களின்
சிறந்த கதைகள்

களம்

ஆரம்ப, வளர்ந்த
எழுத்தாளர்களுக்கான
எங்கட தளம்.

LUXMI EDUCATION CENTRE

"Unlock Your Potential"

11+ SPECIALIST

WE TEACH

- Non Verbal Reasoning
- Verbal Reasoning
- Maths
- English

OUR SERVICES INCLUDES

- Individual Attention
- Home Marking
- Feed back on time
- Exam application assistance
- 90 % pass rate all the time

SECONDARY CLASSES

- YEAR 7
Maths, English, Science
- YEAR 8
Maths, English, Science
- YEAR 9
Maths, English, Chemistry
Biology, Physics
- YEAR 10, 11
Maths , English, Physics
Chemistry, Biology
- YEAR 12, 13
Physics, Chemistry, Maths

PRIMARY CLASSES

- YEAR 1   Maths, English
- YEAR 2   Maths, English
- YEAR 4   Maths, English, Verbal, Non Verbal
- YEAR 6   Maths, English, Science

LUXMI EDUCATION CENTRE

101A BLYTH ROAD, HAYES, MIDDLESEX, UB3 1DB

Phone: 0208 573 0368 | Mobile: 07852 810285 | Email: web@leconline.co.uk | Website: www.leconline.co.uk

கதைப்போம் வாருங்கள்

.....

எதனைக் கதைப்பது? இதனை நான் எழுதும்போது மனித குலம் மகா பெரிய ஆபத்தில் சிக்கிக் கொண்டு வெளிவர முடியாமல் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. கண்ணுக்கே தெரியாத ஒரு சிறு கிருமி சாதனை புரிந்து கொண்டிருந்தது. எங்கு நோக்கினும் மரண ஓலமே. யாருக்கும் எதுவும் புரியவில்லை. சீனாவின் தயாரிப்பென்று ஒரு சிலரும் அமெரிக்காவின் தயாரிப்பென்று இன்னொரு சாராரும் தம் எண்ணத்துக்குக் கதை பரப்பிக் கொண்டிருந்தனர்.

உலகம் பலவிதமான நோய்களைக் கண்டு தான் இன்றுவரை நிமிர்ந்து நிற்கிறது. ஆனால் எந்த ஒரு நோயாலும் மனிதன் மனிதனோடு அருகில் நின்று கதைப்பதற்குத் தடை உருவானதில்லை.

மனிதனைத் தனிமைப்படுத்தும் கொடுமை என்றைக்குமே நடந்ததில்லை.

ஆனால் இன்றைக்கு நடந்து கொண்டிருக்கிறது. மக்கள் வெளியில் உலவத் தடை. உணவகங்கள் திறக்கத் தடை. இப்படி எத்தனையோ தடைகள். ஆனால் இந்த எந்தத் தடையாலும் இறப்பு வீதத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

கொத்துக் கொத்தாக மனிதர்கள் இறந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அமெரிக்கா தன்னை வல்லரசாகப் பிரகடனப்

படுத்தித் தன்னை உலக மக்களின் காவலனாகக் கூடப் பறைசாற்றியிருந்தது. இந்தச் சிறு கிருமியால் அமெரிக்கா படும்பாட்டைப் பார்த்து மக்கள் நீ ஒன்றுமே இல்லை என்று கூறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மக்கள் அரசு என்று உலகிற்குத் தன்னைக் காட்டிக் கொண்டிருந்த சீனா தான் கிருமியைக் கட்டுப்படுத்தி விட்டேன் என்று கூறி மற்ற நாடுகளோடு ஈவிரக்கமற்றவர்களாக வியாபாரம் செய்ய எத்தனிக்கிறது. எவ்வளவு கொடுமை இது.

பாவத்தின் சம்பளம் என்று இறை நம்பிக்கை கொண்டவர்கள் யாகங்கள் செய்து நிலைமையை மாற்ற எத்தனிக்கிறார்கள். எதுவும் நடந்ததாயில்லை.

இவர்களுக்கிடையில் நடைபெறும் இந்தப் போட்டியில் அகப்பட்டுக்கொண்ட மக்கள் செய்வதறியாது பலியாகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இந்தத் துயரமான இவ்வேளையில் சிறு கதைமஞ்சரியின் இரண்டாவது இதழ் மலர்கிறது. முதலாவது மஞ்சரிக்கு நீங்கள் எல்லோரும் தந்த வரவேற்பு மனதை நிறைக்கிறது.

முதலாவது மஞ்சரியில் வந்த கதைகள் சம்பந்தமாக பலர் பலவிதமான அபிப்பிராயங்களைக் கூறியுள்ளார்கள். ஒன்றை மட்டும் ஞாபகம் வைத்திருங்கள். இது எதிர்காலத்தில் நல்ல சிறுகதையாளர்களை உருவாக்கும் களமே.

இன்னும் எழுதுங்கள். காத்திருக்கிறேன்.

மு. தயாளன்

உள்ளடக்கம்

1

கற்போம் வாருங்கள்

2

உள்ளடக்கம்

3

சிறுகதை

கலை இலக்கியத்தின் நோக் கமும் சிறுகதை பற்றிய சிறு குறிப்பும் தரப்பட்டுள்ளது.

4

பங்காளர்கள்

5

நடைப்பிணம்

கடும் உழைப்பாளியாய் இருந்த மனிதனின் வாழ்வில் ஏற்படும் சூறாவழிபற்றி அழகாகக் கூறப்பட்டுள்ளது

10

கனவுகளே

போரின் விளைவு ஒரு சாதாரண குடும்பத்தில் ஏற்படுத்திய துன்பம் அழகாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது

14

அறுந்த செருப்பு

அன்றாடங்காய்ச்சிகளின் அவல நிலை யாதார்த்தமாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது.

19

கனவில் வந்த கார்பை

இது முழுக்க முழுக்கக் கற்பனை கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ள புனை கதை.

25

மரியா நல்சன்

புலம்பெயர் நாட்டில் தமிழின் அவசியம் அனுபவரீதியாக அழகாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது.

33

கலையாத கனவுகள்

இது போரின் வடுக்கள் வித்தியாசமான முறையில் அணுகப்பட்டுள்ள கதை.

37

பாத்திரங்கள்

ஒரு உணவகத்தில் நடைபெறும் சுவை மிகுந்த கதை. இதனூடாகப் பல அரசியற் பிரச்சினைகள் அசைப்படுகின்றன.

43

வாசகர் முற்றம்

சிறுகதை மஞ்சரி 1 இன் சிறந்த பரிசுக்குரிய கதைகள்

1. வலிநாங்கி (ஜெயசங்கர்)
2. கலைஞனின் வீடு (மன்னார் அமுதன்)
3. காயமில்லாத வலி (குலசிங்கம் வசிகரன்)

உள்ளடக்கங்களில்

The famous cartoonist

SELVAN

ஓவியர் அறிமுகம்

செல்வி ந. டிசாந்தினி

இவர் 40 ஆம் பக்கத்திலுள்ள படத்தினை வரைந்துள்ளார். மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த இளம் ஓவியரை அறிமுகம் செய்வதில் பெருமை கொள்கிறோம்

அட்டையில்த...

அட்டை வடிவமைப்பு

Ram Nat

சிறுகதை

கலை இலக்கியம் மக்கள் சம்பந்தப்பட்ட ஒன்றாகும். மக்களின் பிரச்சினைகளிலிருந்து எழுபவையே கலைகளாகவும் இலக்கியங்களாகவும் உருவெடுக்கின்றன. வெறும் பொழுது போக்குகளுக்காகவோ அல்லது தனிமனிதர்களின் இன்பங்களுக்காகவோ உருவாவன அல்ல. அவை சிறுகதையாகட்டும் நாவலாகட்டும் சிறுகதையாகட்டும் கவிதையாகட்டும் அல்லது நாடகங்களாகட்டும் யாவும் மக்கள் சார்ந்தவையாகவே இருக்கவேண்டும். இங்கு மக்கள் சார்ந்தவை என்பது முறையாக வரையறுக்கப்பட வேண்டும் என நினைக்கிறேன்.

மக்கள் சார்ந்தவை என்றால் என்ன?

மக்களைப் பற்றி எழுதுபவர்கள் யாவும் மக்கள் சார்ந்தவையாக இருக்கமுடியாது. மக்களின் பிரச்சினையொன்று இலக்கியத்தில் கையாளப்படும்போது அந்தப் பிரச்சினைக்கான தீர்வை நோக்கி அது நகர்த்தப்படவேண்டும். பிரச்சினைகளை மட்டுமே காட்சிப்படுத்தல் மக்கள் சார்ந்தவைகளாக இருக்க முடியாது. அதேவேளை பிரச்சினைக்கான தன் முடிவை ஒரு படைப்பாளி மக்கள்மேல் திணித்தலும் மக்கள் சார்ந்தவைகளாக இருக்க முடியாது.

படைப்பாளி படைப்பை மக்கள் தாமே தீர்வைத் தீர்மானிக்கும் வண்ணம் நகர்த்திச் செல்லவே மக்கள் சார்ந்த படைப்பு என்பேன்.

படைப்பானது இயங்கியல் தன்மை கொண்டதாக இருக்கவேண்டும். இயங்கியல்தன்மை என்பது ஒரு படைப்பானது எக்காலத்தில் வாசிப்புக்குட்படுத்தப்பட்டாலும் அக்காலத்

திற்கேற்ப வாசகன் தீர்வினை எட்டக்கூடிய தன்மை கொண்டதாக இருக்கவேண்டும். அது புனை கதையாகவும் இருக்கலாம் அல்லது யதார்த்தமான கதையாகவும் இருக்கலாம்.

வாழ்க்கையில் நடக்கின்ற ஒவ்வொரு சிறு பிரச்சினைகளுமே கதைகள் தான். அதை படைப்பாளி கையாளுகின்றவிதமே வாசகனைத் தீர்மானிக்கும் சக்தியாக்கி விடுகிறது. கதை சொல்லல் என்பது இலகுவான விடயமல்ல. கதை சொல்வதற்கும் கட்டுரை வாசிப்பதற்கும் இடையில் எவ்வளவோ வித்தியாசம் இருக்கிறது. கதை சொல்லும் தொனியை மாற்றிவிட்டால் அது கட்டுரையாகி விடுகிறது. இந்த விடயத்தில் படைப்பாளிகள் கவனமாக இருக்கவேண்டும்.

சிறுகதை எப்படி இருக்கவேண்டும்?

சிறுகதை என்பது குறுநாவலாகிவிடக் கூடாது என்பதில் ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளன் மிகக் கவனமாக இருக்கவேண்டும். சிறுகதை இன்று இலக்கிய வடிவங்களில் மக்களைச் சென்றடையும் சக்தி கொண்டதாக உள்ளது. மிகச் சிறிதாகச் சொல்லி நீதிக்கதைகளாக்கவும் கூடாது. நீதிக் கதைகளின் வெளிப்பாடு எந்தக்காலத்திலுமே ஒன்றுதான். அதை மாற்ற முடியாது. ஆனால் சிறுகதை அப்படியல்ல. காலத்திற்கேற்ற பதிலைக் கொடுக்கும் இயங்கியல் தன்மை கொண்டது.

கதைக்கான கருக்கள் படைப்பாளியைச் சுற்றியுள்ள பாத்திரங்களாக இருக்கலாம் அல்லது படைப்பாளியால் உருவாக்கப்படும் கற்பனைப் பாத்திரங்களாகக் கூட இருக்கலாம். பாத்திரங்களை இயங்க வைப்பதில் தான் படைப்பாளி வெற்றி அடையவேண்டும்.

மு. தயாசுந்தர்

பங்காளர்கள்.....

தீபதிலகை (லண்டன்)
நல்லதொரு வரலாற்று நூல் எழுத்தாளர்.
பெண் எழுத்தாளர்களுள் தன்னை நிலை
நிறுத்திக் கொண்டிருக்கும் எழுத்தாளர்
இவர். இவரின் கதை **5** ஆம்
பக்கத்திலுள்ளது

கவின்மகள் (ஈழம்)
தலைமை ஆசிரியராகப் பணிபுரியும் இவர்
எழுத்துத் துறையிலும் தன் தடங்களைப்
பதித்து வெற்றி வாகை சூழிக் கொண்டிரு
ப்பவர். இவரின் கதை **10** ஆம்
பக்கத்திலுள்ளது

சோதிலிங்கம் நளாயினி (ஈழம்)
கணிணித் துறையில் பணி புரியும் இவர்
இலக்கியத்தின் மீது அத்தீ ஆர்வம் கொண்டு
சிறுகதைத்துறையில் தன்னை அர்ப்பணித்து
எழுதி வருகின்றார் . இவரின் கதை **14** ஆம்
பக்கத்திலுள்ளது.

சன்பறா பாத்திமா (ஈழம்)
சமூக விஞ்ஞானப் பட்டதாரியாகிய இவர்
விஞ்ஞானப் புனைகதையில் ஆர்வம்
கொண்டவர். இவரின் கதை **19** ஆம்
பக்கத்திலுள்ளது.

நக்கீரன் மகள் (டென்மார்க்)
பெண் எழுத்தாளர்களில் நம்பிக்கை
நட்சத்திரமாக உள்ள இவர் சிறந்த சமூ
கசேவகியாகவும் செயற்பட்டு வருகிறார்.
இவரின் கதை **25** ஆம் பக்கத்திலுள்ளது.

நடராசா கண்ணதாஸ் (ஈழம்)
ஆசிரியராகப் பணிபுரியும் இவர் எழுத்தின்
சகல துறைகளிலும் தடம் பதித்துள்ளார். தன்
இளமைக் காலத்திலிருந்தே பல நூல்களை
வெளியிட்ட பெருமைக்குரியவர். இவரின்
கதை **33**ஆம் பக்கத்திலுள்ளது

சு. கருணாநிதி (பிரான்ஸ்)
இவர் ஒரு கவிஞராகிலும் சிறுகதை கட்டுரை
ஆகிய துறைகளிலும் தன் முத்திரையைப்
பதித்துக் கொண்டிருப்பவர்.இவரின் கதை
37 ஆம் பக்கத்திலுள்ளது.

சந்தா/subscription

பெயர்/Name :.....

முகவரி/Address .....

மின்னஞ்சல்/Email : .....

தொலைபேசி/Tel: .....

*****

England

Single copy £3 One Year : £20 (with postage)
M Natkunathayalan, Barclays Bank, Sortcode
20-37-15, Ac Number 60389307

*****

Europe : One Year 28 euro (with postage)

M Natkunathayalan, Barclays Bank, Sortcode 20-
37-15, Ac Number 60389307

IBAN : GB11BUKB20371560389307, SWIFTBIC :
BUKBGB22

*****

Other countries : One year \$30 (With postage)

M Natkunathayalan, Barclays Bank, Sortcode 20-
37-15, Ac Number 60389307

IBAN : GB11BUKB20371560389307, SWIFTBIC :
BUKBGB22

*****

Srilanka: தனிப்பிரதி - 75 ரூபா , வருட சந்தா :
500 ரூபா (துபால் செலவுடன்)

Mrs Thanabalasingam , Commercial bank, Trinco
Branch, A/C 8370042817

தொடர்புகளுக்கு : 101A Blyth Road ,Hayes, UB31DB UK or
91, Barathi street, Trincomalee, Srilanka

Email: sirukathai1@gmail.com

நன்றிகள்.....

பங்காளர்களுக்கும் இந்தச் சிறுகதை மஞ்சரியை தன் வேலைப்
பளுவுக் கிடையிலும் ஒப்பு நோக்கித் தந்த திருமதி ஆர்த்தி
துவாரகனுக்கும் இதன் அட்டைப்படத்தை வரைந்த என் மகன்
ரமணனுக்கும் சித்திரங்கள் வரைந்து தந்த செல்வனுக்கும்
எல்லாவிதத் திலும் ஆலோசனை தந்த என் மனைவி சாரு
வுக்கும் என் அன்பு நிறைந்த நன்றிகள்.

நடைபிணம்

தீபதிலகை

புனிக்காலம் முடிந்து வசந்தகாலம் தொடங்கி விட்டது. அந்தப் பூங்காவில் வான் உயர்ந்த மரங்கள் எல்லாம் பூக்களால் தம்மைப் போர்த்தியபடி காற்றிலே குலுங்கிச் சிரித்தபடி இருந்தன. பூக்காத மரங்கள் அவர்களைப் பார்த்து ஏக்கத் தோடு பச்சைப் பட்டாடை கொண்டு தம்மை அலங்கரித்துக் கொண்டன. பூங்காவின் மத்தியில் ஒரு சிறிய குளம். அந்தக் குளத்தில் சிறிதும் பெரிதுமாக நீர்ப் பறவைகளும் வாத்துக்களும் நீந்தியபடி இருந்தன. அவர்களின் குட்டிப் பறவைகள் கூடிக் கூடி ஏதேதோ பேசிக் கொண்டிருந்தன. குளத்துக்குள் மீன்களும் தவளைகளும் முங்கி முங்கிக் குளித்துக் கொண்டிருந்தன. நீல

வானத்தில் நிறம் எடுத்துச் சூரியன் தூரிகையால் குளத்து நீர் கலந்து வண்ணக் கோலம் வரைந்து கொண்டிருந்தான். குளத்தைச் சுற்றிக் கோரைப் பற்களும் சிறு செடிகளும் அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்க மண்மாதா தன் இருகரங்களை ஆசையோடு வளைத்துக் கட்டித் தாலாட்டிக் கொண்டிருந்தாள். பல வர்ணக் கலவையில் பூமி பூரித்துப் போய் இருந்தது. பூங்காவுக்கு நடுவிலே ஆங்காங்கு மரபென்சுகள் போடப்பட்டு இருந்தன. அதிலே ஒருவர் தனியாக உட்கார்ந்தபடி இருக்கிறாரே அவர்தான் குருபரன். அவரது தலையின் பிடரிப் பகுதியில் மயிர் குறைவாக இருப்பதை மறைக்கத் தொப்பி அணிந்து இருக்கிறார். அவரின் “சால்ட் அண்ட் பெப்பர்” தாடி அவருக்கு

60 வயது தாண்டி விட்டது என்று பறை சாற்றிய படி இருந்தது. அவர் உட்கார்ந்து இருக்கும் விதம் தொள தொளத்த பாண்டும் சேட்டும் ஆளையே மாற்றி இருந்தது. முகத்தில் இருந்த மூக்குக் கண்ணாடியை ஒருதரம் எடுத்துத் துடைத்துவிட்டு மறுபடி மாட்டிக் கொண்டு நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டார்.

கிட்டத் தட்ட 40 வருடங்களுக்கு முன்பு குருபரன் வாட்ட சாட்டமான அழகிய வாலிபன். S.S.C முடித்து விட்டு இருந்தான். இருப்பினும் மேல் கொண்டு படிக்கத் தகுதி போதவில்லை. ஆனாலும் அவன் தயங்கவில்லை. பேப்பர் கொம்பனியில் சேர்ந்து பேப்பர் போடும் வேலை. அது முடிந்த கையோடு மளிகைக் கடையில் வேலை. மாலையில் தோட்ட வேலை என்று தேனீயைப் போல் சுற்றியபடி இருப்பான். வசதி குறைந்த குடும்பம். அவன் தன் மனதில் பல கற்பனைகள் வளர்த்து வைத்திருந்தான். அவன் பார்க்கும் பணக்காரர்களைப் போல் தானும் ஒரு காலத்தில் சகல வசதிகளோடும் வாழ வேண்டும். தங்கைகளை நல்ல இடத்தில் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டும். தம்பிமாரை நன்றாகப் படிக்க வைக்க வேண்டும். கார் பங்களா வாங்க வேண்டும். இந்தக் கனவுகள் அவனைப் பல இரவுகள் தூங்க விடவில்லை. இக்கனவுகளில் முதலிடத்தைப் பிடித்ததும் அவனது தீராத தேடலுமாய் இருந்தது ஓவியம் போன்ற அழகுடைய மனைவி வேண்டும் என்பதுதான். ஒருநாள் பேப்பர் போட்டுக் கொண்டு அவசரமாகச் சயிக்கிளை மிதித்தவன் தடாலென்று பிரேக் கம்பியை அழுத்தினான். அந்த மின்னல் இடைவெளியில் அவள் தோன்றி மறைந்து விட்டாள். அவள் என் கனவில் வரும் தேவதை. அவளுக்காக நான் எத்தனை நாள் தூங்காமல்

இருந்திருப்பேன். சிறு நொடிப்பொழுதில் தோன்றி மறைந்து விட்டாளே! எங்கு தேடுவேன்? மீண்டும் மீண்டும் அதே தெருவை தொடர்ந்து பல நாட்கள் வட்டமிட்டு ஒரு படியாக அவள் வீட்டு விலாசத்தைக் கண்டு பிடித்து யார் யாரையோ துணைக்கழைத்துத் தன் காதலைத் தெரிவித்து வெற்றி பெற்றது ஒரு தனிக்கதை. ரதி அவனை விட சிறிது வசதி படைத்தவள். அவனுக்காகத் தூது போனவர்கள் அவனின் குணம் சுறுசுறுப்பு எல்லாவற்றையும் எடுத்துச் சொல்லிக் கலியாணத்தை ஒப்பேற்றி விட்டார்கள். அதோடு அக்காலத்தில் ஏஜென்சி மூலம் வெளி நாடுகளுக்குப் போகிறவர்கள் அதிகம். கெடுபிடியும் குறைவு. அவனிடம் இருந்த பணத்தோடு பெண் வீட்டாரும் பணம் போட்டு அவனை வெளிநாடும் அனுப்பி விட்டார்கள். வந்த இடத்தில் பாஷைப் பிரச்சனை காலநிலை மாற்றத்தில் பிரச்சனை என்று எதுவும் அவனின் வேகத்துக்கு தடையாக இருந்ததில்லை. எப்படியாவது உழைத்துத் தன் மனைவி ரதியைத் தன்னுடன் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதே தியானத்தோடு இரவு பகல் பாராது கிடைக்கும் வேலைகளை எல்லாம் செய்து பணம் சேர்த்தான். ஒரு வருடத்துக்குள் அவளையும் ஏஜென்சியின் உதவியோடு தன்னோடு சேர்த்துக் கொண்டான். இது அவன் முதல் வெற்றி. வாழ்வு இனிக்கத் தொடங்கியது. ரதியும் அவன் மனம் கோணாதபடி நடந்து கொண்டாள். தனக்குக் கிடைத்த கணவன் போல் யாருக்கும் கிடைக்காது என்று ரதியும், தனக்கு வாய்த்த மனைவி போல் வேறு யாருக்கும் கிடைக்காது என்று குருபரனும் தங்களுக்குள் கர்வம் கொள்வார்கள். மனைவியின் அதிஷ்டம்தான் தனக்கு நல்ல வேலை கிடைத்தது என்று பெருமையாகப் பேசிக் கொள்வான். விரை

வில் வந்த நாட்டுப் பாஷையையும் சரளமாகப் பேசக் கற்றுக் கொண்டான். அதோடு வாகனம் ஓட்டும் லைசென்ஸும் எடுத்துக் கொண்டதால், நல்ல கம்பெனி ஒன்றில் பொதிகள் ஏற்றிப் பறிக்கும் வேலை கிடைத்தது. பிள்ளைகளும் அடுத்தடுத்துப் பிறந்தார்கள். ஒரு பெண்ணும் மூன்று ஆண்களும். குருபரனின் சுறுசுறுப்பு முதலாளிக்குப் பிடித்துக் கொள்ள அவரும் அவன் சொந்தமாக வீடு வாங்க வங்கிக்குத் தேவையான பேப்பர்களையும் அத்தாட்சிப் பத்திரங்களையும் கொடுத்தது மாத்திரம் அல்லாமல் அவனுக்காக உறுதிக் கையெழுத்தும் இட்டதினால் வீடும் சுலபமாக வாங்க முடிந்தது. பிள்ளைகளுக்கு ஒவ்வொருவருக்கும் தனித் தனியாக அறைகள் தேவையான தேவை அற்ற பொருட்கள் என்று வீடு அலங்கார மாளிகையாக மாறி விட்டது. அறைக்கு அறை எலக்ரானிக் உபகரணங்கள், வீட்டுக்கு கீழ் வீடு அமைத்து தனக்கென உடல் பயிற்ச்சி உபகரணங்கள் தனக்கு தேவையான கம்பியூட்டர் மற்றும் உபகரணங்கள் என்று தனி உலகத்தையே அமைத்து இருந்தான். அவன் பெரும் குடிகாரன் அல்ல இருப்பினும் நாகரீகம் கருதிச் சிறிய பார் ஒன்றும் கீழ் வீட்டில் அமைத்து இருந்தார். நண்பர்களை அழைத்துத் தான் வாழும் வாழ்க்கையை பிரபல்யப்படுத்துவதில் பெருமை கொள்ளத் தொடங்கினார். அவர் அணியும் உடைகள் யாவும் விலை உயர்ந்ததாகவும் உயர்ந்த ரக நறு மணம் கொண்ட செண்டுகள் முடி அலங்காரங்கள் என்று ஆளே மாறி இருந்தார். வெளி நாட்டுக்காரர்களோடு பழகுவதற்கு இவை எல்லாம் தேவை என்பார். அதேபோல் பிள்ளைகளுக்கும் பழக்கிக்

கொடுத்தார். தமிழில் பேசக்கூடாது என்று அவர்களுக்குக் கட்டளையும் போட்டார். நண்பர்களும் அடிக்கடி வரத் தொடங்கினார்கள். ரதியும் சுவையாக சமைத்துக் கொடுத்தாள். பிள்ளைகளுக்கு அவள் சமையலை விடப் பக்கத்தில் உள்ள பிட்டுக் கடையில் தான் நாட்டம் அதிகம். கீழே உள்ள வீட்டில் தன் ஓய்வு நேரங்களில் நண்பர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டதால் அவனுக்கு வீட்டுக்குள் என்ன நடக்கிறது என்பதிலோ பிள்ளைகளின் நடவடிக்கையில் கவனம் சிதறியது. நண்பர்கள் தாங்கள் அடிக்கடி வெளி நாடுகளுக்கு செல்வதையும் அதனால் மனம் வேலைப்பளுவில் இருந்து விடுபட்டு உற்சாகமாக இருக்கலாம் என்றும் பேசிக் கொள்வார்கள். குருபரனுக்கும் அவர்கள் சொல்லும் கதைகளைக் கேட்கக் கேட்க தானும் அவர்களுடன் போய் அவற்றை எல்லாம் அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை மனதில் விதையாய் விழுந்து துளிர்விடத்தொடங்கியது. நண்பர்களின் சொற்படி மனைவியைப் பிள்ளைகளுடன் இருக்கும்படி சொல்லிவிட்டுத் தான் மட்டும் வெளிநாடு செல்ல ஆயுத்தம் செய்தான். மனைவிக்குத் தன் முதலாளி வேலை விடயமாகத் தன்னோடு வரும்படி கேட்கிறார் என்று பெரும் பொய் சொல்லிவிட்டு அவன் நண்பனோடு தாய்லாந்து போய் விட்டார். காலப்போக்கில் தன் நண்பனைக் கழட்டி விட்டு இன்டர்நெட்டில் புதிய உறவுகளைத் தேடி உறவாடத் தொடங்கி விட்டார். மனைவி குழந்தைகள் என்ற உறவுகள் அவரை விட்டுத் தூரமாக்கிக் கொண்டன. அவரின் உல்லாசத்துக்கு வங்கியில் சேர்த்த பணம் கரையத் தொடங்கியதால் வீட்டுச் செலவுக்கும் காசு கொடு

க்க வேண்டும் என்ற அவசியமும் அவர் மனதில் இருந்து குறைந்து கொண்டே வந்தது. ரதிக்குக் கணவனின் அன்பு கிடைக்கவில்லை. பிள்ளைகள் அவள் கட்டுப்பாட்டில் இருந்து விலகி விட்டார்கள். தனிமையில் அழுது புலம்பினாள். அவள் கண்ணீருக்கு விலையில்லாமல் போய் விட்டது. மன நலம் பாதிக்கப்பட்டவள் போல் ஆனாள். கையில் காசு இல்லை. வேலை தேடிப்போனவளுக்குப் பிள்ளைகளுக்கு பீடஸா வாங்கும் கடையில் உள்ள விளம்பரத்தைப் பார்த்து அந்த வேலையைத் தனக்கு தரும்படி கேட்டாள். முதலாளிக்கு அவர்களை நன்கு தெரியும் என்பதாலும் வேலை வெயிற்றர் வேலை அதற்கு அழகும் சுறுசுறுப்பும் தேவை. அது அவளிடமிருந்ததால் வேலை சுலபமாகக் கிடைத்து விட்டது. வேலை முடிந்து வரும் போது மீதமாகும் பீடஸா நூடுல்ஸ் என்று கொண்டு வந்து குளிர்சாதனப் பெட்டியில் நிரப்பிவிடுவாள். பிள்ளைகள் தேவையான போது எடுத்துத் தாங்களே மிக்கிறோவாக்குள் சூடாக்கிச் சாப்பிட்டுக் கொள்வார்கள். ரதி இப்பொழுதெல்லாம் தண்ணியைக் குடிப்பது போல் வோட்காவைக் குடிக்க தொடங்கினாள். போதாதற்கு வீட்டில் இருக்கும் குடி வகைகளையும் எடுத்துக் கொள்வாள். ஆண் நண்பர்களுடன் தன் கணவன் தன்னைக் கைவிட்டு விட்டான் என்று புலம்பத் தொடங்கியதால் அவளை ஆறுதல் படுத்த பலர் முன்வந்தனர். அப்படி வந்தவன்தான் ஒலிவர். இருவருக்கும் இடையே நட்பு இறுக்கமாயிற்று. அவளுக்கு மற்றவர்கள் தன்னை நோட்டம் பார்ப்பது கூடத் தெரியவில்லை. அவனோடு அதிக பொழுதுகளை கழிக்கத் தொடங்கியவள் அவன் அழைக்கும்

இடங்களுக்கும் செல்லத் தொடங்கினாள். துளசியாக இருந்தவள் கள்ளிச் செடிக்கு ஒப்பானவளாகி விட்டாள். குருபரன் தன் உல்லாசவாழ்வை முடித்துக் கொண்டு வீடு திரும்பியவருக்கு அதிர்ச்சி மேல் அதிர்ச்சி. குழந்தைகள் அவரைக் கண்டு கொள்ளவில்லை. மனைவியைத் தேடினார் கிடைக்கவில்லை. அவள் இன்னொருவனுக்குத் தோழியாக இருந்தாள். அவளை வீட்டுக்கு வரும்படி அழைத்தால் அந்நியனைப்பார்ப்பது போல் பார்க்கிறாள். அப்போதுதான் அழகிய குடும்பம் தான் விட்ட பிழையால் சிதறிப் போய் விட்டதை உணர்ந்தார். யார் யாரையோ பிடித்து யார் கால்களில் விழுந்து மன்றாடித் தன் மனைவியைத் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொண்டார். தன் பிள்ளைகள் தன்னிடம் முன்போல் நெருங்கமாட்டார்கள் என்ற உண்மை தெரிந்த போது அவர் கண்ணில் இரத்தம் வடிந்தது. தன் கைகளால் தலையில் அடித்து வாய் விட்டு கதறி அழுதார். மனைவியை ஆரத்தழுவித் தன்னை மன்னித்து விடும்படி கேட்டுக் கொண்டார். ஆனால் மனைவியின் கைகள் அவரைத் தழுவ மறுத்தது. அவர்களுக்குள் ஏற்பட்ட பிரிவு பெரும் பிளவாகவே மாறியிருந்தது. மிகக் குறுகிய காலத்துக்குள் அவளின் மன நிலையும் மாற்றம் கண்டதினால் அவள் முழு மனநோயாளியாகவே மாறி விட்டு இருந்தாள். அவளுக்குத் தன் முன் நிற்பது தன் கணவனா நண்பன் ஒலிவரா என்ற பேதம் தெரியவில்லை. பிள்ளைகளைப் பற்றிக் கேட்பதையும் மறந்து விட்டாள். வீட்டுப் பொருட்கள் எல்லாம் சிதறிக் கிடந்தன. உட்புகைகள் எதுவும் கழுவாது மூலையில் குவிக்கப்பட்டு கிடந்தன. குசினிக்குள் உணவுடன்

தட்டுக்கள் எங்கும் பச்சை படர்ந்து இருந்தது. குளியலறையில் தூர்நாற்றம் வீசியது. ரதி சுத்தமானவள். சுறுசுறுப்பானவள். கல கலப்பு நிறைந்த சிரிப்போடு பொறுமையாகவும் அதே வேளை கண்டிப்பான சுபாவமும் கொண்டவள். இன்று இந்த நிலைக்குக் காரணம் தான் தான். இதை எப்படிச் சரிப்படுத்தப் போகிறேன் என்று கலங்கினான். கெட்ட நண்பர்களின் வழிநடத்தலில் எல்லாவற்றையும் இழந்து தனிமரமாகிவிட்டான். வசந்தம் மாறிப் பனி கொட்டத் தொடங்கி விட்டது. பூக்களைப் போர்த்தி யிருந்த மரங்கள் வெள்ளாடைகளை அணிந்திருந்தன. ஆங்காங்கே கறுப்புக் காம்புகளும் கிளைகளும் எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. பச்சை மரங்களும் பனி மூடிக் கிடக்கின்றன. குளத்துக்குள் பறவைகளைக் காணவில்லை. குளம் பனி உறைந்து கட்டியாகப் போய் இருந்தது. குருபரன் மீண்டும் அதே மரப்பென்சில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டார். பனி உறைந்த குளத்து ஐஸ் கட்டிக்கு மேல்கத்தி வைத்த சப்பாத்து அணிந்து சந்தோசமாகச் சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் ஓடி விளையாடிக் கொண்டு இருந்தனர். முன்பெல்லாம் தம் குழந்தைகள் பனிக் கட்டியில் ஓடி விளையாடும் போது தானும் ரதியும் இதே பென்சில் உட்கார்ந்து கொண்டு எத்தனை கதைகள் பேசிச் சிரித்து இருப்போம். பனிக்காலம் வந்துவிட்டால் பறவைகள் வாத்துக்களை பூங்காக் காப்பாளர்கள் எடுத்துப் பாதுகாப்பான இடத்தில் விட்டு விடுவார்கள். இங்கே இருக்கும் மீன்கள் என்ன செய்யும் என்று கேட்ட ரதிக்கு அவைகள் எங்கும் போகாது பூமிக்கு அடியில் நீர் உறையாது. அதனால் அவை பனிக் காலத்தில் கீழே சென்று வாழும்

என்று தான் அவளுக்குச் சொன்ன பதில் இதயத்தை அழுத்த, எழுந்து தன் உடையில் ஓட்டி இருந்த பனிக் கட்டிகளை தட்டி விட்டுக் கல்லறை நோக்கி நடக்கத் தொடங்குகிறார். இறந்து ஆறு மாதங்களாகவே பிணமாகத் தூங்கிக் கொண்டு இருக்கும் ரதியை நோக்கி நடைப்பிணமாகப் போகிறார் குருபரன்.

ஈழத்துச் சிறுகதையில் பெண் எழுத்தாளர்களின் பங்கு

1980 களில் இருந்து இலங்கையில் ஏற்படத் தொடங்கிய பல்வேறு சூழ்நிலைகளினால் சமுதாயத்தில் காணப்படும் பல்வேறு நிலைமைகளும் இலங்கைச் சிறுகதைகளில் இடம்பிடிக்கத் தொடங்கின. துமிழ்ச் சிறுகதைத் துறையில் இலங்கையின் பெண் எழுத்தாளர்களும் கணிசமான பங்கினை ஆற்றி வந்துள்ளனர். அவர்களுள் **அமரர் திக்கம் சிவயோகமலர் ஜெயக்குமார்** முக்கியமானவர். இவர் இலங்கையில் முதலாவது சரித்திர நாவலை எழுதியவருமாவார். 1999 ஆம் ஆண்டு தினகரனில் **அடிமையின் காதலி** என்ற சரித்திர நாவலை எழுதிப் பெயர் பெற்றவர்.

அந்தக் காலகட்டத்தில் **திருமதி பத்மா சோமகாந்தன்**, **யோகா பாலச்சந்திரன்**, **குந்தவை**, **பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை**, **திருமதி அன்னலட்சுமி இராஜதுரை**, **பாலேஸ்வரி**, **ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம்**, **திருமதி கோகிலா மகேந்திரன்**, **பூரணி**, **தாமரைச் செல்வி**, **மண்டுர் அசோக் சந்திரா**, **கவிதா**, **பாலரஞ்சனி சர்மா**, **நளாயினி சுப்பையா**, **பவானி சிவகுமாரன்** போன்றோர் குறிப்பிடத் தகுந்தவர்களாவர்

கனவுகளே.....

கவிஞர்கள்

“கனவு மெய்ப்பட வேண்டும்
காரியத்தில் உறுதி வேண்டும்.....”

பாரதியின் பாடல் வரிகளை எனது வாய் முணு முணுத்துக் கொள்கிறது. முற்றத்து மாமரக் கிளையில் ஒன்றை யொன்று கொஞ்சிக் குலவிக் கொண்டு தம் அன்பைப் பகரும் இரு குருவிகளைக் கண்கள் ஆர்வமுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. மனம் வண்ணக் கனவுலகில் எண்ணத்தை உலவ விட்டபடியிருந்தது. அந்தி வானம் என் மனத்தின்

ஏக்கத் தீக்கு எண்ணை வார்த்துக் கொண்டிருந்தது. எங்கோ ஒற்றைக் குயிலின் சோக கீதம்! அந்தக் கூக்கூ..... குயிலோசை என் வாழ்வின் நிஜத்தை உணர்த்தியமையால் ஏக்கப் பெருமூச்சு விட்டபடி மெல்ல எழுந்து என் குடிசையுள் செல்கின்றேன். எனது நண்பன் அடிக்கடி சொல்லுவான் “டேய் மச்சான் நாங்க சரியான பாவப்பட்ட ஜென்மங்களடா.பிறந்தாலும் பிறந்தம் இந்த இலங்கையில் பெரும்பான்மையினமாப் பிறந்திருக்கக்கூடாது! தமிழனாய்ப் பிறந்திட்டம். சரி தமிழனாய்ப் பிறந்தாலும் ஒரு பணக்காரனா!”

சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே அவனது கண்கள் பனிக்கும். பணக்காரனாய் இருந்திருந்தாலும் வெளிநாடு சென்று அமைதியான சந்தோசமான வாழ்வு வாழலாம் என்பது அவனது கனவு. அவனது கனவு கனவாகவே கழிந்துவிட அவனும் யுத்த அரக்கனின் பிடியில் சிக்கி மடிந்து விட்டான். ஓ..! எவ்வளவு வேதனை நிறைந்தது எங்கள் வாழ்வு! ஒவ்வொரு மனிதருக்கும் அவரவர் மனத்தின் இயல்பு விருப்பு என்பவற்றுக்கு கேற்பக் கனவுகள் உருவாகும். தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் போதும் கனவு வரும். விழித்திருக்கும் போதும் கனவு வரும். எனவே நேரம் காலம் எதுவும் இல்லாமல் கனவுகள் வந்து கொண்டிருக்கும். கனவு இல்லையென்றால் வாழ்க்கையில் இனிமை ஏது? ஒரு சதக் காசுகூட இல்லாதவனும் கனவு காணலாம். ஏனெனில் கனவுகள் இலவசம்தானே! சிக்மன் புராய்ட் என்ற உளவியலாளர் நிறைவேறாத ஆசைகள் தான் கனவாய் வரும் என்று கூறியதாகப் படித்திருந்தேன். அப்படியெனில் தமிழர்களின் ஆசைகள் யாவும் கனவு தானோ? ஒளியிழந்த எனது குடிசை யினுள் விளக்கேற்றுகின்றேன். “என் பிள்ளைகள் இருவரும் வந்து சேரும் முன்னர் லோன் எடுத்தென்றாலும் நானு அறைகளுடன் ஒரு வடிவான வீடுகட்டவேணும்!” அட அதற்குள் எனது மனம் கனவில் இறங்கிவிட்டது. விழித்திருந்தபடியே கனவு!

அரசியல்வாதிகளுக்கு ஆட்சி பீடம் பற்றுவதாய்க் கனவு வரும். விஞ்ஞானிக்குப் புதிய கண்டு பிடிப்பு வெற்றியளித்து விட்ட தாய்க் கனவு வரும். பக்தனுக்குக் கடவுளை நேரில் தரிசித்துவிட்டதாய்க் கனவு வரும். உரிமை இழந்து அகதிகளாய்

பரிதவிக்கும் மக்களுக்குச் சுதந்திரமாய் அமைதியாய் சமாதானத்துடன் வாழ்வதாய்க் கனவு வரும். என்னைப்போல எதற்குமே வழியற்ற ஏழைக்கு என்ன கனவு வேண்டிக் கிடக்கிறது?

“இருப்பவனுக்கு ஒரு வீடு இல்லாதவனுக்குப் பல வீடு” எங்கோ கேட்ட ஞாபகம். நான் என்ன விதிவிலக்கா? உள்ளே இருமலுடன் முனகியபடி படுத்திருப்பவள் என் மனைவி மங்களம் தான். பாவம் இரு பிள்ளைகளையும் யுத்தத்தில் தாரைவார்த்துக் கொடுத்துத் தனது வலது காலையும் பொறிவெடியில் பலியிட்டவள். அவளுக்கு என்னைத் தவிர யார் உளார்? நான் இவளைத் திருமணம் முடிக்கும் போது இவளுக்கு வயது இருபது. எனக்கு இருபத்தைந்து. நான் வாத்தியாராய் இருந்தபடியால் பலர் எனக்குப் பெண் கொடுக்கப் போட்டி போட்ட காலம் அது. நல்ல சீதனம் வாங்கிக் கட்டிவைப்பதே எனது அப்பாவின் கனவு. எனது கனவு அதுவல்ல. என் மனசுக்குப் பிடித்த எனக்குப் பொருத்த மானவளைக் கட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்தே என் கனவு. பொறுமையுடன் காத்திருந்தேன். கிடைத்தாள் மங்களம். கனவு மெய்ப்பட்டது. சந்தோசமாய் வாழ்ந்த வாழ்விற் கு இலக்கணமாய் இரு ஆண் குழந்தைகள் அடுத்தடுத்துப் பிறந்தனர்.

“ஆண்குழந்தைகளா!சர்வேஸ்வரா..நீ குடுத்து வைச்சவன்” ஆளுக்காள் வந்து மெச்சிச் சென்றனர். மங்களத்துக்கும் எனக்கும் அளவற்ற மகிழ்ச்சி. நான் ஒருவனாய்த் தனித்து நின்று கனவு கண்ட காலம் போய் இருவராய்ச் சேர்ந்து எம் பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் பற்றிக் கனவு காணத் தொடங்கி விட்டோம்.

பிள்ளைகள் அசோக், அரவிந் இருவருமே படிப்பில் நல்ல கெட்டிக்காரர்கள். “நான் டொக்டரா வருவன். நான் எஞ்சினியரா வருவன்.” என்று ஒருவரை யொருவர் முந்தியடித்துக்கொண்டு அவர்கள் தம் பிஞ்சுக் கனவுகளை வெளியிடுவார்கள். நானும் மங்களமும் பிள்ளைகளோடு சேர்ந்துகொள்வோம். அவர்களைப் பாராட்டி அறிவுரை கூறுவோம்.

அவை யாவும் பாதியில் போடப்பட்ட கணக்குப்போல் கானல் நீர் போல் கனவுகளுடனேயே கைகுலுக்கிக் கொண்டு மறைந்தன.

இருள் வேகமாகப் பரவிவிட்டிருந்தது. அந்த ஒற்றைக் குயில் மட்டும் தனது சோககீதத்தை இசைத்தபடி இருந்தது. மங்களத்தின் முனகல் என்னை நிஜ உலகிற்கு அழைத்து வந்தது.

“மங்களம்..மங்களம்..கொஞ்சம் தேத்தண்ணி தரட்டா?” என்ற எனது கேள்விக்குத் தலை மட்டும் அசைத்த மங்களத்தின் கண்கள் என்னை ஆழம் பார்க்கின்றது. அவளது வலதுகரம் நடுக்கத்துடன் மெல்ல நீண்டு என் கையைப் பற்றுகின்றது. வேண்டாதலாய் அவளது பார்வை!

“என்னம்மா? என்னென்டாலும் சொல்லு? உனக்காக நான்” எனது நா கதைக்க மறுக்கின்றது. “அப்பா அப்பா எனக்காக என்னில நீங்க அன்பு தானே?” அவளது குழந்தைத்தனமான கேள்வி என்னை உருக்க. அவளது கையை இறுகப்பற்றிக் கொள்கின்றேன்.

“என்ன இது சின்னப்பிள்ளை மாதிரிக் கேள்வி!” செல்லமாகக் கடிந்து கொள்கிறேன்.

“அப்பா நீங்க பாவம். சனிப் பிடிச்ச என்னைக்

கலியாணம் கட்டி உங்களுக்கு நிம்மதியில்லாமப் போச்சு. நான் கெதியாப் போயிடனும். யாருக்கும் பாரமில்லாமல் கெதியாப் போய்ச் சேந்திடனும்” கையைச் சடாரென இழுத்து எழும்புகின்றேன்.

“மங்களம் என்ன கதை கதைக்கிற? உனக்கென்ன பிடிச்சது? எங்கட பிள்ளைகள் இண்டைக்கு இல்லாட்டிலும் ஒருநாள் வருவாங்கள் எண்டு எனக்கு ஆறுதல் சொல்லுற நீ இப்படிச் சொல்லலாமா? உனக்கு என்ன குறை? ஏன் என்னை இப்படிக்கதைச்சுக் கொல்லுறாய்?” எனது குரலில் எரிச்சலும் கோபமும் தான் தொனித்தது. அதன் பின்னர் நீண்ட அந்த இரவு மௌனத்துடனேயே உறவு கொண்டது. தூரத்தில் நாயொன்றின் ஊழல் ஒலி தவிர எங்கும் நிசப்தம் தான்!

என்ன வாழ்வு! மங்களம் பாவம். என்ன செய்வாள்? இரண்டு பிள்ளைகளையும் அவர்களின் விருப்பம் போல் படிக்கவைத்தோம். அசோக் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் இறுதியாண்டு படித்துக் கொண்டிருக்கும் போதுதான் சுற்றி வளைப்பொன்றில் சிக்கி இன்றுவரை எங்கிருக்கின்றான் என்று தெரியாத நிலையில் காலம் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றது. யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் கற்கச் சென்ற இரண்டாவது மகன் அரவிந் அங்கு நடந்த கெடுபிடிகளுள் தொலைந்தே போய்விட்டான். தனது பிள்ளைகள் என்றாவது வருவார்கள் என்ற நம்பிக்கையில் உயிரை இழுத்துப் பிடித்தபடி ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கும் ஜீவனாய் மங்களம்! நம்பிக்கைகள் கனவுகள் எதிர்பார்ப்புக்கள் எல்லாம் வீணாகிப் போகுமோ..? அல்லது “கனவு மெய்ப்பட வேண்டும்” என்று வேண்டி அவற்றை நிஜமாக்கிக் கொள்ளலாமா? யாரை நோவது..? யாரிடம் கேட்பது...? மனிதர் ஒவ்வொருவரும்

கனவுப்பைகளோ? காலம் முடிந்ததும் பை ஊசி ஏற்றப்பட்ட பனுன் போல் தானோ? என் பிள்ளைகள் எனை விட்டுச்சென்று மூன்று வருடங்கள் தொலைந்து போய் விட்டன. இனியும் வருவார்களா? இரவும் பகலும் ஒரே பொழுதாய்க் கழியக் கனவுகள் மட்டும் எஞ்சிய வாழ் வினை நானும் மங்களமும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம். மங்களத்தைக் குளிக்கச் செய்வதற்குச் சுடுநீர் வைத்து அவளைக் கைபிடித்துத் தூக்கி நிறுத்திச் சுடுநீர் வைத்த இடத்துக்குக் கொண்டு செல்கின்றேன். “இஞ்சப்பா! நான் விடியப்புறம் ஒரு கனவு கண்டன். எங்கட பிள்ளைகள் ரெண்டு பேரும் வாராங்க. நானும் நீங்களும் பிள்ளைகளும் பெரிய வீடொன்றில சந்தோசமா இருக்கிறம்.” சொல்லி விட்டு என் முகத்தை ஆவலுடன் பார்க்கிறாள்.

“அப்பா விடியப்புறம் காணுற கனவு நிச்சயம் பலிக்கும். இருந்து பாருங்க. அசோக்கும் அரவிந்தும் வருவாங்கள். என்ட பிள்ளைகள் எப்பிடி இருக்குதுகளோ? மங்களத்தின் தொண்டை அடைக்கிறது. “அழாதை மங்களம் ..! நிச்சயம் உன்ட கனவு பலிக்கும் நீ கவலப்படாத!” ஆறுதல் கூறுகின்றேன்.

பிள்ளைகள் இருவரின் படிப்பையும் அரைவாசியில் நிறுத்திவிட்டு அவர்களை வெளி நாட்டுக்கு அனுப்பி யிருந்தாலும் இன்று வீடு வாசல் சொத்து சுகம் என்று சந்தோசமாய் எங்காவது வாழ்ந்திருப்பார்கள். இன்று எங்கு எப்படி? மனது மீண்டும் மீண்டும் மீள முடியாத சிந்தனையிலேயே வசப்பட்டு நிற்கின்றது. மங்களத்துக்குத் தேவையானவற்றை யெல்லாம் செய்துவிட்ட பின்னர் வழமையான எனது இருப்பிடமான மாமரத்

தடிக்குச் செல்கின்றேன். “கனவு மெய்ப்படவேண்டும் காரியத்தில் உறுதி வேண்டும்!” மனத்துள் ஓர் உறுத்தல்! கனவு மெய்யாகவேண்டின் காரியத்தில் உறுதி வேண்டும். அதை ஏன் மறந்து விடுகின்றோம்.? எனது பிள்ளைகள் தம் கனவு மெய்ப்படுவதற்கு ஏற்பக் காரியத்தில் உறுதி கொண்டவர்கள் தானே! ஏன் வாழ்வு இப்படியானது? பெரு மூச்சுடன் நிழல் விழும் இடமாய்ப் பார்த்து அமர்கின்றேன். தபாற்காரன் மணியை வேகமாக அடித்தவாறு வாசலில் நிற்பதைக் கண்டு பதறியடித்துக்கொண்டு ஓடிச் செல்கின்றேன். தபாற்காரன் நீட்டும் கடிதத்தை நம்ப மாட்டாதவனாய்க் கைகள் நடுநடுங்க வாங்கிக் கொள்கின்றேன்.

“அட. அரவிந்தின் எழுத்துத்தான்! எப்படி? இதயம் படபடக்க கடித உறையைப் பிரித்து கடிதத்தை எடுக்கின்றேன். கண்கள் கடிதத்தைப் படிக்கும் சக்தியற்றுக் கலங்கி நிற்கின்றன. கால்கள் சோர்வுறுகின்றன. முடிந்த அளவு முயற்சி செய்து மரத்தைப் பிடித்தபடி அப்படியே அமர்ந்து கடிதத்தை வாசிக்க முயற்சி செய்கின்றேன்.

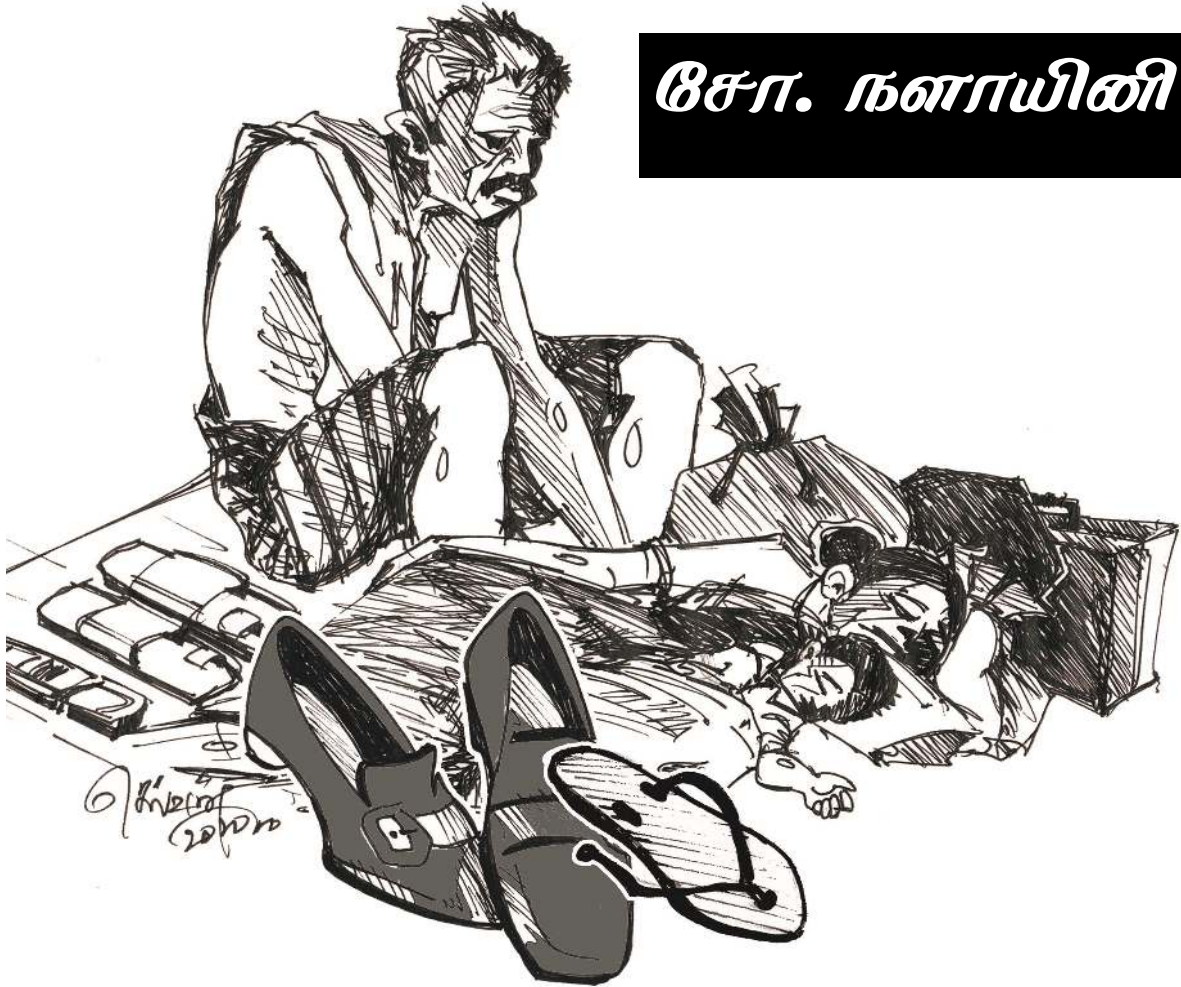
“அப்பா அம்மா நான் மிக விரைவில் அவ்விடம் வருவேன்..” என்ற வரிகள் மட்டும் நெஞ்சை நிறைக்க மனைவி மங்களத்திடம் ஓடுகின்றேன். அசோக்கும் இப்படி ஒருநாள் வருவதாய் கடிதம் போடுவான் அவனும் வருவான் என்ற கனவுகள் நம்பிக்கைகள் நெஞ்சத்தில் துளிர்விட மங்களத்திடம் விரைகின்றேன். மங்களத்தின் உயிர் நிறை வேறாத கனவுகளுடன் பிரிந்து சென்று விட்டதை அறியாத வனாய்!

அறுந்த செருப்பு

நகர முடியாத வாகனங்களின் நெரிசல்.
அகோரத்தை அள்ளி வீசிக் கொண்டிருந்த

கட்டிடங்களின் சாயல்.....

“ஐயோ!!! இந்தச் செருப்பு இப்பிடி நடுரோட்டில்

சோ. நலாயினி

கூரியனின் தாக்கத்தைக் கொழும்பு மாநகரம்
தாங்கிக் கொண்டிருக்க, வெட்டிச் சாய்க்கப்பட்ட
மரங்களின் அடையாளங்கள் கூட இன்றி அடுக்கி
வைக்கப்பட்ட தீப் பெட்டியினை ஒத்ததாகக்

அறுந்து அவமானப்படுத்தியிருந்தே” நான் மனசு
க்குள்ள புலம்பிக் கொண்டு நடக்க ஆராவது என்
னைப் பாக்கினமோ எண்ட கூச்சம் வேற. நான்
பார்த்த சனமெல்லாம் என்னையே வேடிக்கை

பார்க்கிறதா ஒரு பிரம்மை உண்மையாயிருக்குமோ? இவை என்னைத்தான் பாக்கினமோ? மனக் கலக்கத்திலை வெயிலினர் அகோரத்தக் கூட நான் கணக்கெடுக்கேல்.

“வாங்கி மூன்று மாசங்களைக் கூடத் தாண்டயில்ல அதுக்கிடையில இப்பிடி அறுந்து போச்சே. எல்லாத் திலயும் கலப்படமெண்டால், காலில போடுற செருப்பிலயுமா?” தவறைத் தட்டிக் கேட்க விளையும் நியாயவாதியாகி நடுரோட்டில் விவாதம் செய்யத் தொடங்கிவிட்ட மனசை அதட்டி அடக்கிக் கொண்டு, இனியென்ன இப்பிடயே மெல்ல மெல்ல நடந்து போய் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில இருக்கிற செருப்புத் தைக்கிற மனிசனிட்டக் குடுத்துத் தைக்க வேண்டியது தான்.

“சொல்லுங்கம்மா என்ன செய்யணும்?” நல்ல மரியாதையாத்தான் பேசினது மனுசன்.

“இந்தச் செருப்பைத் தைச்சுத் தாறீங்களோ?” என்று கொண்டு குனிஞ்சு கையில செருப்ப எடுக்கப் போன என்ர கையத் தட்டிப்போட்டுத் தானே எடுத்துப் பார்த்திட்டு, தைக்கத் தொடங்கியிட்டார். என்ன ஏதென்று அவரும் கேட்கேல், நானும் சொல்லேல். எல்லாம் அனுபவமா இருக்குமெண்டபடியே, ரோட்டைப் பார்க்கிறன்.

நடுச்சாலை. வாகனப் புகையும், இரைச்சலும், வெயிலினர் அகோரமும், எப்படி இந்த இடத்தில் வாழறார்? என்ர மனக் கேள்வி அவருக்குப் புரிஞ்சுதோ என்னவோ அவற்ற செருமலில் திரும்புறன் நான்.

“இந்தாங்கம்மா....”

“எவ்வளவு?”

“ஒரு எழுவத்தியைஞ்சு தாங்க”

காசைக் குடுத்திட்டுத் திரும்பப்போக, “ங்கே. நங்கே.” எண்ட சத்தத்தோட குழந்தையின் அழகை என்ர கவனத்தைக் கலைக்க, இது என்ன புதுசாக்கிடக்கு. ஆற்ற பிள்ளையாயிருக்கும்? ஓடிய யோசினையை இழுத்துப் பிடிச்சபடி, கூடாரத்துக்க பார்க்கிறன்.

“இது எப்போ பாரு கத்திட்டே கெடக்கு... சனியன்.... ஏய் என்னா பண்ட.... கொஞ்சம் தூக்கேன் இதை” குழந்தைக்குப் பக்கத்தில் கிடந்த மனிசிதான் செருப்புத் தைச்சவரிட்டச் சொல்லுது. குடிச்சிருக்கிறாவோ உந்த மனிசி? குடிகாரருக்கு வாய் குளறுது போலதானே பேசிறா. கண்ணத்திற்காமலே கையை நீட்டித் துளாவிக் குழந்தையைத் தன்பக்கம் இழுத்து நெஞ்சோட அணைச்சபடியே கேட்கவே காது கூசும் வார்த்தைகளைச் சொல்லி அந்த மனிசனத் திட்டிக் கொண்டிருக்க, நான் செருப்ப போட்டுக் கொண்டு பாதைக்கு இறங்கியிட்டன், ச்சீ என்ன மனிசியோ இப்பிடிப் பேசுது? ரோட்டால போறவைக்கும் அவா பேசினது விளங்கியிருக்குமோ என்னவோ? அந்தத் தற்பாள் கூடாரத்தப் பார்த்து ஒரு நழுட்டுச் சிரிப்போட போகினம்.

எரிக்கும் வெயிலோட தூசும் படிஞ்சு அந்தத் தற்பாள் சூட்டை என்னெண்டு உந்தப் பிஞ்சுக் குழந்தை தாங்குதோ? கடவுளே.

“ஐயோ லேட்டாப் போச்சே. அம்மா பார்த்துக் கொண்டிருக்கப் போறா” அவசரமா வீட்டை ஓடுறன். ஆனாலும் என்ர மனசோ அந்தக் குழந்தையைச் சுற்றியே ஓடுது.

ஒரு குழந்தை உருவாகி, அது பிறந்து வளரும் வரைக்கும் எப்பிடிப் பாக்கவேணும்? எத்தினை பராமரிப்பு, பத்தியம் எண்டு பாப்பினம்.

எனக்கு நல்ல ஞாபகம், எங்கட சித்திக்குக் குழந்தை பிறந்த நேரம் அம்மம்மா என்னென் டெல்லாம் பாத்தவா எண்டு. நொச்சிக்குழை, பாவ ட்டங்குழை புடுங்கி வா, அவிச்சுக் குளிக்கவாக்க வேணுமெண்டு என்ன எத்தினை தரம் துரத்தி யிருப்பா.... அது மட்டுமா? முள் முருக்கை இலை அரைச்சுப் பிள்ளைக்கு உடம்பு முழுக்கப் பூசிக் குளிக்க வாக்கிறதென்ன சனிக்கிழமையிலை உடம்பு தலையெல்லாம் நல்லெண்ணை பூசி, உச்சந்தலையில முருக்கமிலை அப்பி, இளவெயில் படத் தடுக்குப் பாயில கிடத்திச் செவ்வ ரத்தம் பூ இடிச்சுச் சாறெடுத்துத் தலைக்குத் தேய் ச்சு அந்தப் பிள்ளைய முழுக வார்த்து.... அப் பப்பா சொல்லி மாளாது...

ஆனாலும் அந்தக் குழந்தை, அதுக்கான பராம ரிப்பு? அந்தக் குழந்தையும் இந்தப் பூமியில பிறந்து வளரத்தான் போகுது, வாழத்தான் போகுது! பிறக்கும் போதே எத்தினை துன்பம்? உயர்வையும் தாழ்வையும் கடவுள் ஒரே நிலைத் தட்டில வைச்சா இந்த உலகத்தப் படைச்சான்? ஆளுக்கொரு சட்டமும், அடிபிடியுமெண்டு இந்த உலகம் எங்க போகுது?

*****

ஞாயிற்றுக்கிழமை வேலையில்லாத நாள் தான்... ஆனால் கொழும்பெண்டால் சொல் லவோ வேணும்? எந்த நேரமும் வாகனத்தி ன்ர இரைச்சலும், சனக் கூட்டமுமெண்டுதான் இருக்கும். எத்தினை இடங்களிலயிருந்து வந்த

மனிசர் இந்த இடங்கள்ள வாழினம். நானும் தான்.

“ஐயோ.... அடிக்கிறான்..... என்ன அடிக்க ஒனக்கு என்ன துணிச்சல்?” ஒரு பொம்பிள கத்திற சத்தமும், குழந்தையளினர் அழுகுரலும் கேட்க, இந்த நேரத்தில ஆர் உப்பிடிக்க கத்தின மெண்டு காதக் குடுக்கிறன், சத்தம் ரோட்டுக் கரையோட கிடக்கிற பொது மலகூடத்திற்குப் பக்கதிலயிருந்து தான் கேட்டது. ஓடிப் போய் பல் கணியில நிண்டு பாக்கிறன், தற்பாள அறுத்தெ றிஞ்சு கிடக்கிற சாமான்களெல்லாம் ரோட்டில கிடக்குது, வேடிக்கை பார்க்கவெண்டே ஒரு கூட் டம் கூடியிருக்கச் சண்டை பிடிக்கிறவையத் தடுக் கிற நோக்கமில்லாமல் கூத்துப் பார்க்கிறதப் போலப் பாக்குதுகள். ஊர்ரண்டுபட்டால் கூத் தாடிக்குக் கொண்டாட்டமெண்டுற மாதிரித்தான், ஆரும் சண்டை பிடிச்சால் தங்கட வீடுகளில ஒண்டுமில்லையெண்டதப் போல நிண்டு பாக்குங் கள். என்ன மனிச குணம் அதுதான்.

குழந்தை வீரிட்டுக் கத்தி, ஏனெண்டு கேட்க நாதி யில்லாமல் அழுதழுது சோர்ந்து போக மூத்த பெடி யன் தாயையும் தேப்பனையும் மாறி மாறிப் பார்த்திட்டு ஓடிப் போய் அந்தக் குழந்தைக்குக்கிட்ட நிக்கிறான். எனக்கு மனசே கனமாப் போச்சு, நான் கூட நிண்டு வேடிக்கதான் பார்க்கிறன், என்ர கையாலாகத்தனத்தினால என்னில கூட வெறுப்புத்தான் வருகுது எனக்கு.

“என்ன பிள்ள உங்க சத்தம்? ஆர் சண்டை பிடி க்கினம்” கேட்டுக் கொண்டு வந்த வீட்டுக்காரம்மா பெல்கணியால எட்டிப்பாத்திட்டு.

“நேரங்காலமற்ற உதுகளினர் வாழ்க்கை என்ன

பாதையில் போகுதெண்டே தெரியாமல் நெடுக ரோட்டில் உதுகளினர் வாழ்வு போகுது. இருந்து உடைஞ்ச செருப்பையும், பாக்குகளையும் தைச் சக் கொண்டும் அதில வாற காசில் கடையில சாப் பாடும். சாப்பாடு கூட ஒழுங்கா வாங்கிச் சாப்பிடுது களா. அதுவுமில்ல... வாற சம்பாத்தியத்தில் எப்பிடிக்குடிக்கலாமெண்டு தான பார்க்குதுகள். உந்த பிள்ளையள பார் ஒட்டிப் போன வயிற்றோட காஞ்சு பரட்டை பத்திக் கிடக்குதுகள். அதுகளையே னும் யோசிச்சு பார்க்குங்களா எண்டா ஒண்டு மில்ல?" வீட்டுக்காரம்மா ஆதங்கம்மா சொல்லிக் கொண்டு போறா...

எல்லாற்ற மனசிலயும் அதுகள் மேல ஒரு அனு தாபயிருந்தாலும், அவங்க அவங்கட தேவைகளைக் கவனிக்கிறதில் அடுத்தவையினர் பிரச்சினை மறந்துதான் போகும். ஒரு கிழமை கடந்திருக்கும். வேலை முடிஞ்சு வந்த எனக்கு அதிர்ச்சி. அங்க இருந்த தற்பாளோ, குடும்பமோ அந்த இடத்தில் இல்ல. எங்க போயிருக்குங்கள்... என்ன நடந்தது? கோயிலடியில இருந்த பிச்சைக்காரரைக் கூட நான் காணவில்ல.

"என்னடி யோசினையோட வாராய்? ஏதும் பிரச்சினையோ?" அம்மாதான் கேட்கிறா.

"அதெல்லாம் ஒண்டுமில்லயம்மா... உந்த ரோட்டில் செருப்புத் தைக்கிறவையினர் தற்பாளர் ஒண்டையும் காணேல்ல. அதுகளையும் காணேல்ல... அதுதான் யோசிக்கிறன். பாவமனைரண்டு கிழமைக்கு முதல் பிறந்த ஒரு குழந்தையோட எங்க போயிருக்குங்கள்?" அம்மான்ர முகத்த நான் பார்க்க.

"ஓ... அதுவா... உனக்கு தெரியாதா கொழும்பில

ஏதோ மாநாடு நடக்கப் போகுதாம்... அதனால் வெளிநாட்டுக்காரர் எல்லாம் வருவினமெண்டு, ரோட்டு வழிய இருந்த சனங்களையும், பிச்சையெடுத்ததுகளையும் எங்கயோ ஒரு இடத்தில் கொண்டு போய் விட்டிருக்கிறாங்களாம்.. இனி மாநாடு முடிஞ்சாத்தான் திரும்ப அதுகள் இங்கினேக்க வர முடியுமாம். காலமை சேதியில சொன்னது"

"ஓம் .... ஓமோம்.... உவங்கள் அதுகள் வாழ ஒரு வழியமைச்சக் குடுக்காமல், வெளிநாட்டுக்காரர் வரேக்க மட்டும் வெளிவேசம் போடுறாங்கள்.... அப்பத்தான் வெளிநாடுகளிட்ட நல்லபேர எடுக்கேலும்." அப்பா ஒரு பிரசங்கமே வைக்கத் தொடங்கிறார்.

அப்பா சொல்கிறதிலயும் உண்மை இருக்குது தானெண்டாலும் முற்று முழுதா அரசாங்கத்தை நம்பாமல் தாங்கள் முன்னுக்கு வரவேணும், தங்கட பிள்ளையள் நல்ல நிலைமைக்கு வரவேணு மெண்டு சம்பந்தப்பட்டவையுமல்லோ நிலைக் கோணும்.... எனக்கு அந்தச் சின்னக் குழந்தை யினர் நிலைவதான். ஒருவேள அந்தக் குழந்தையும் வளர்ந்து தன்னை ஒரு நிலைக்குள்ள கொண்டு வருமா... இல்ல இப்பிடித்தான் ரோட்டு வழிய இருந்து செருப்பு தைக்குமா? என்னட்ட விடையில்லாத கேள்விதான் நிறைஞ்சு கிடக்கு.

*****

காலங்கள் ஆருக்காகத்தான் காத்திருந்திருக்கு....

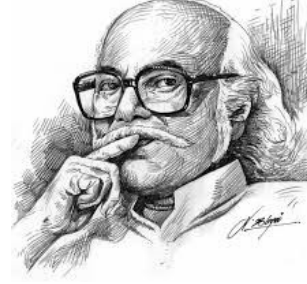
"அப்பா.... அப்பா...." குழந்தப் பெடியனொண்டு, உரிஞ்சு விழுந்த காற்சட்டைய ஒரு கையால பிடிச்சுக் கொண்டு, பொலிசு பிடிச்சுக் கொண்டு போற

ஒருத்தருக்குப் பின்னால் அழுதுகொண்டு ஓட.....
சனங்கள் நிண்டு வேடிக்க பாக்குதுகள்....
பொலிசு பிடிச்சிருக்கிற மனிசன்ர கையில் வில
ங்கு போட்டிருக்க, அந்த மனிசன் நிக்க முடி
யாமல் வெறியில் தடுமாறுது.... ஆளக் கூர்ந்து
பார்த்த நான் திடுக்கிட்டுப் போனன். இந்தாள்
அந்தச் செருப்புத் தைக்கிறவர் தான் கிட்டத்தட்ட
மூன்று வருசத்துக்குப் பிறகு காணுறன்.... அந்த
மாநாடு நடக்கிற நேரம் வேற இடத்தில கொண்டு
போய் அவைய விட்ட கொஞ்ச நாளில் நானும்
வேற வேலைக்கு மாறி, வீடும் மாறியிட்டம்.
அதுக்குப் பிறகு அந்தப் பக்கத்துக்கு நான் போக
யில்ல யெண்டாலும், செருப்பு அறுகிற நேரங்
களில் அந்தக் குழந்தை நினைவில் வந்து
போகும்.....

“தன்னூட்டு பொம்புளக்கி அடிச்சி, அந்தப்
பொம்புள ஆசுபத்திரியில் கெடக்காம்.... தலையில்
பெரிய காயமாம்.... அதான் பொலிசி பிடிச்சுக்
கொண்டு போறாங்க” வெத்திலக் காவி படிஞ்ச
பல்லக் காட்டிக் கொண்டு எனக்குப் பக்கத்தில
நிண்ட பொம்பிள சொல்ல, நான் அந்தச் சின்னப்
பெடியன்ப் பாக்கிறன். அவன் கண்ணில
கண்ணீரும் மூக்கால சளியும் வடிய இன்னுந்
தான் அழுது கொண்டு நிக்கிறான். தாயும் ஆசு
ப்பத்திரியில்.... இப்ப தேப்பனையும் பொலிஸ் பிடி
ச்சுக் கொண்டு போகுது.... இனி அந்தப் பெடியன்,
அவன்ர எதிர்காலம்???? இருளடைஞ்சுபோன
காட்சியா கண்ணெதிரில் தோன்றுது.

அறுந்த செருப்பாகி அந்தரிச்சு நிக்கிற சின்னப்
பெடியன்ர வேதனை எனக்குள்ளையும் இப்ப
நிரம்பி வழிய, விறைச்சுப் போன காலை எட்டி
வைக்கிறன் நான்.

ஜெயகாந்தன்

ஜெயகாந்தன்
எழுதிய

முதற் சிறுகதை செள
பாக்கியம் என்ற இத
ழில் 1950ல் வெளிவ
ந்தது. அது மாதர்
நல இலாக்கா நடத்திய
பத்திரிகை. பின்பு
தொடர்ந்து வசந்தம்

இதழிலும் விந்தன் நடத்திய மனிதன் இதழிலும்
இஸ்மத் பாசுரா ஆசி ரியராக இருந்த சமரன்
இதழிலும் மாஜினி நடத்திய தமிழன் இதழிலும்
பின்னர் விஜய பாஸ்கரன் நடத்திய சரஸ்
வதி இதழிலும் தொடர்ந்து எழுதினார். அவருடைய
முதற் சிறுகதைத் தொகுப்பு ஒரு பிடி சோறு 1958
ஆம் ஆண்டு வெளியானது. சரஸ்வதி இதழில்
வெளிவந்த கண்ணம்மா-போர்வை-சாளரம்-
தாம்பத்தியம் போன்ற கதைகள் பாலுணர்ச்சி பற்றிப்
பேசுவனவாக அமைந்தன. இவை தரமான
வையாக இருந்தும் ஜனரஞ்சகம் நிறைந்தவை
களாக இருக்கவில்லை என்பது விமர்சகர்களின்
அபிப்பிராயம் ஆகும். ஜெயகாந்தன் கலை கலை
க்காகவே என்ற நோக்கம் உடையவர் அல்லர்.
கலை வாழ்க்கைக்காகவே என்ற நோக்கமுடையவர்.
இவருடைய சிறுகதைகளில் வாழ்வியல் போரா
ட்டங்களுக்கும் வர்க்க முரண்பாடுகளுக்கும் முன்னு
ரிமை கொடுத்திருக்கிறார். இவரது எழுத்து நடை
கருத்தாழம் மிக்கது. விறு விறுப்பானது. வேகமா
னது. கவர்ச்சியான உணர்ச்சித் துடிப்புள்ள நடையின்
மூலம் அவர் வாழ்வின் அவஸ்தைகளை அவர்க
ளின் மனதில் பதியும் வண்ணம் சித்தரித்துள்ளார்.
பல கதைகளில் பேச்சுத் தமிழைப் பேசுபொருளாகக்
கொண்டுள்ளார். இதைப் பற்றிக் கூறும் போது “
பிறந்த குழந்தையின் உயிர்தான் சுத்தம். உடம்பு
அல்ல. அதுமாதிரி என்னிடம் பிறக்கிற கதைகள்
இலக்கியச் சுத்தம் உடையவை. மொழிச் சுத்தம்
உடையவையல்ல. என் கதைகள் நஞ்சுக் கொடி
யோடு நாற்ற நீரோடு உதிரக் காட்சியோடு உரத்த
குரலுடன் பிறக்க வேண்டும் எனக் கூறியுள்ளார்.

கனவில் வந்த காரிகை..

சுப்பறா பாத்தியா

நான் ஸ்டெல்லா மேக்குரியை சந்தித்து இன்றோடு ஒருவருடம் முடிகிறது. ஆரம்பத்தில் ஏதோ காதல் கதையை சொல்லப் போகிறேன் என்று ஆர்வத்தோடு நீங்கள் கண்குத்துவது எனக்குப் புரிகிறது... ஆனால் இப்போதே சொல்லி விடுகிறேன். இது ஒன்றும் காதல் கதையல்ல... ஒரு வித மோதல் கதை. எனக்கும் இந்தப் பூர்வீக உலகத்திற்கும் இடையிலான வேறுபாட்டை ரிச்சர்ட் கால்வெட் ஆகிய நான் கனவில் கண்ட பெண்ணொருத்தி பற்றிய கதை இது. மன்னிக்கவும், இது கதையல்ல

நிஜம்.

சரியாக ஒரு வருடத்துக்கு முன்பு நான் அப்போது தான் அரும்பு மீசை வளர ஆரம்பித்த வாலிபன்... வாலிபத்துக்குரிய அத்தனை சேட்டைகளும் எனக்கு அத்துப்படி.

என் தந்தை ஒரு ராணுவ அதிகாரி அவரை வீடுகளில் காண்பதென்பது அரிது. தாயார் தனித்துவமான சமையல்திறன் கொண்ட என் தோழி.... கூடவே ஒரு குட்டித் தங்கை. இப்போது என் அளவுக்கு வளர விருப்பம் கொண்ட சிறுமி...

அப்போதெல்லாம் அடிக்கடி ஒரு கனவு காண்பேன்... கண்ணை மூடினால் நான் வேறு உலகத்துக்கே சென்று விடுவேன்.. மிகவும் பிரயத்தனப்பட்டு தாயார் எழுப்பி விடுவார்கள்.. கனவும் கலைந்து போய் விடும்....

அந்தக் கனவில் தோன்றுபவள் உண்மையான பெண் அல்ல உலகில் ஒட்டுமொத்த அழகையும் தனக்குள் வாரிச் சுருட்டி வைத்துக் கொண்ட பெண் தேவதை.... வருவாள், நடமாடுவாள் மறுபடி போய் விடுவாள்.. என்னோடு பேசவே மாட்டாள்... இருக்கட்டும் மறுமுறை கனவில் தோன்றும் போது ஒரு வழி பண்ணி விடுகிறேன்... என்று எனக்கு நானே சவால் விட்டுக் கொள்ளவேன். சில நேரங்களில் பைத்திய காரத்தனமாகத் தோன்றினாலும் அதுவே உண்மை .

ஒவ்வொரு முறை தாயார் தண்ணீர் தெளித்து எழுப்பும் போதும் ரொம்பவும் கோபத்துடன் எழுந்து கத்துவேன்...

ஒரு கனவை முழுசாகக் காணவிடுகிறாயா?" விடிந்து விட்டதாக அவர் பொரிந்து தள்ளும் போது தான் மூளைக்குப் புரியும்.... அட இவ்வளவு நேரம் கண்டது கனவு என்று. அன்று வழக்கம் போல என்னுடைய வேலைகளை எல்லாம் முடித்துவிட்டு நண்பர்களுடன் இரவு நேரகளியாட்ட விடுதி ஒன்றிற்கு அம்மாவுக்குத் தெரியாமல் சென்று விட்டேன்..

11 மணிக்கு மேல் தாமதித்தால் மறுநாள் முழுக்க நான் பட்டினியாக இருக்க வேண்டும்...இது எனது அப்பா போட்டு வைத்த சட்டம். அந்தத் தண்டனை இரு முறை அனுபவித்ததே போதும்..

இன்று எப்படியும் நேரத்திற்கு வீட்டிற்குள் காலடி எடுத்து வைக்க வேண்டும் என்ற வெறியுடன் மோட்டார் பைக்கிளை படுவேகத்தில் ஓட்டி கொண்டிருந்தேன்..

நான் இப்படி வேகமாக ஓட்டுவதை யாரேனும் கண்டால் அக்கணமே மயங்கி விழுந்து விடுவார்கள்.. ஆனால் அதிலும் ஒரு அலாதிப்பிரியம்... சரி. வீட்டை அடைந்துவிட்டேன்.. ஆனால் இந்தக் கும்மிருட்டு என்னைக் குழப்பியது.. நான் சரியான நேரத்திற்குத்தானே வந்திருக்கிறேன்.. என்ற படி கைக்கடிகாரத்தை பார்த்தேன்...

நான் புறப்படும் போதிருந்த அதே 10.30 ... அதிர்ச்சியோடு விடுதியில் மூன்று மணிநேரத்திற்கு முன்னர் கடிகாரம் விஸ்கியில் நனைந்தது குப்பகத்திற்கு வரவே .. எல்லாம் புரிந்து விட்டது..

ஆக இது நள்ளிரவு தாண்டிவிட்ட ஒரு நேரம். சரியாக எத்தனை மணி என்று தெரியவில்லை... இப்போது கதவைத் தட்டினால் நான் தொலைந்தேன்... இருந்தும் புறப்படும் போது நான் செய்த ஒரு காரியம் இப்போது கைகொடுக்கப் போகிறது.

என் அறையின் ஜன்னலை நான் பூட்டவில்லை.. இந்த நேரத்தில் திருடன் கூட இலகுவில் நுழைந்துவிடும் அளவுக்குப் பாதுகாப்பற்ற முறையில் அதை விட்டுவைத்திருந்தேன். வீட்டுக்குப் பின்பக்கமாகச் சென்று ஜன்னல் வழியாக அறைக்குள் குதிக்க ஆவலோடு சென்ற எனக்கு பேர்திர்ச்சி காத்துக் கொண்டிருந்தது..

அவளே தான்.... அவள் பெயர் எனக்கு தெரியாது...அட. இந்த நேரத்தில் என் அறையின் ஜன்னலருகே என்ன செய்கிறாள்...

எனக்கு ஒரே குழப்பம்... ஒருவேளை இது ஒரு கனவாக இருக்குமா? உறுதி செய்து கொள்வோம் என்று எனக்கு நானே கிள்ளிப் பார்த்தேன்...

"ஆஹ்..."வலிக்கிறதே! இல்லை இல்லை இது ஏதும் மனப் பிரம்மையாக இருக்க கூடும்... அருகில் சென்றால் அவளாகவே மறைந்து விடுவாள்... அதையும் பரீட்சித்துப் பார்க்கப் பூனை போல் நடந்து. என் அறைக்குள் தலையை விட்டுக் கொண்டு இருந்த அவளை ரகசியமாக நெருங்கினேன். அவள் இன்னும் மறையாதது எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது...

"ஹலோ....கொஞ்சம் வழி விடுகிறாயா? நான் என் அறைக்கு செல்ல வேண்டும்."என்றதும் என் குரல் கேட்டுப் பயந்து பின்னாடி வர என் மீதே மோதி விழுந்தாள்...

"ஆவ்ச்..." இந்த நேரத்தில் எங்கள் வலியின் அலறல் அம்மாவுக்குக் கேட்டிருக்க வேண்டும்.

"கத்தாதே!"

நான் அவள் வாயை இறுக்கமாக மூடி விட்டேன்.. கண்கள் மட்டும் என்னையே பார்த்து கொண்டிருந்தன. முதல் முறையாக ஒரு அந்நியப் பெண்ணை இவ்வளவு நெருக்கத்தில் பார்க்கிறேன். இதயத் துடிப்பின் வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. ஆனால் அவளோ சட்டென என்னை இரு கைகளாலும் தள்ளிவிட்டு.... வானத்தைப் பார்த்து ஏதோ சைகை செய்ய என் கண்களையே என்னால் நம்ப முடியவில்லை. அவ்வளவு பெரிய அது. என்ன வென்று பெயர் தெரியவில்லை.

ஏலியன் ஷிப் ஆக இருக்கும் என்று எண்ணி

நிதானிப்பதற்கிடையில் அடுத்த நொடி அந்த பறக்கும் வாகனத்தில் இருந்தேன்...

கண்ணிமைப்பதற்கு கிடையில் நான் இருந்தது அண்டவெளியில் ஒரு அதிசய உலகில்.... என்னை எங்கு அழைத்து வந்தாள்? யாரிவள்? எதுவும் தெரியவில்லை... அவளாகவே பேச்சுக் கொடுத்தாள்...

ஆனால் அவள் பேசியதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. விண்வெளிக்குச் சொந்தமான ஏதோ ஒரு பாஷை...

எனக்கு புரியவில்லை என்பது அவளுக்கு புரிந்ததும்... என் நெற்றியில் கைவைத்தாள்.... ஏதோ மூளையைக் குழப்பியது...

"இப்போ நான் பேசறது புரியுதா?" என்றாள். புரிந்ததும் எனக்குள் இருந்த கேள்விகளை எல்லாம் விடுவித்தேன்...

"ரிச்சர்ட்!..இதற்கு முன்னர் என்னைப் பார்த்திருக்கிறாயா?"

"கண்டிப்பாக.. என்னுடைய கனவில் அடிக்கடி வந்து போவாய்!"

"அவை ஒன்றும் கனவு கிடையாது.. அந்தக் கணத்தில் உன்னுடைய பௌதீக உடல் உறங்கு நிலைக்கு செல்ல ஆத்மாவின் நினைவலைகள் இங்கு வந்து போகின்றன..."

"என்னது?"

"இது சூரிய குடும்பத்தைத் தாண்டி அமைந்துள்ள மம்டாக் கிரகம்.... நான் இந்த கிரகத்தைச் சேர்ந்தவள்... ஏன் நீயும் தான்... எங்கள் கிரகத்தை சேர்ந்த டாவிஸி வம்சத்தின் கடைசி வாரிசு...."

“என்ன என்னல்லாமோ ஒளர்ர?”

“உன்னுடைய கொள்ளுத் தாத்தா எங்கள் கிரகத் தைச் சேர்ந்தவர்... பூமிக்கான அவரது பயண த்தில் உங்கள் கொள்ளு பாட்டியைச் சந்தி த்து இருவரும் குடும்பமானார்கள். அவர் அதன் பிறகு இங்கு வரவே இல்லை...”

அவரோட வாரிசுகள் பூமியில் சந்தோசமாக வாழ்ந்துட்டு இருக்க இப்போது புதியதொரு பிரச்சினை உருவாகி உள்ளது....”

“என்னாச்சு.இதெல்லாம் நம்ப கஷ்டமா இரு க்கு... ஆனா கண்ணு முன்னாடி நடக்கிறதே...”

“உனக்குப் பூமியில் குழந்தைகளே பிறக்க போவ தில்லை என்பதை எங்களோட விஷேட கருவிகள் காட்டிக் கொடுத்து விட்டன... அன்றிலிருந்து உன் னோடு தொடர்பு கொள்ள மிகவும் முயற்சித்தேன்”

“என்ன என்னல்லாமோ சொல்லுறே... முதலில் என்னைக் கொண்டு போய் வீட்டில் விடு.”

“இன்னும் நான் என்ன சொல்றேன்னு புரியல் லையா.! இது ரொம்பச் சின்னக் கிரகம். இங்க கோர்டினேட்டரா இருக்கிறது என்னோட அப்பா.. அவர் மூலமாகத் தான் உன்னோட விஷயம் தெரிய வந்தது....”

“சரி இப்போ என்ன செய்யணும் என்றிருக்கிறே?. நான் என்னதான் செய்யணும்..” என்று கேட் டேன்.

அவள் வெட்கப்பட்டாள்....எனக்கு உண்மையில் என்ன நடக்கிறது என்று இன்னமும் தெளிவி ல்லை. என்னதான் தொழிநுட்ப ஆய்வு ஆரா ய்ச்சிகள் வளர்ந்தாலும் வேற்றுகவாசிகள் இரு ப்பதை என்னால் என் உள் மனம் ஏற்க மறுத்

தது..

“நீ இங்கேயே இருக்க வேண்டும்.. இல்லை யேல். இங்குள்ள யாராவது பெண்ணை மண ந்து ..அவள் மூலமாக ஒரு குழந்தையை.....” என்று அவள் சொல்லி முடிப்பதற்குள்

“என்ன!”என்று அதிர்ச்சி அடைந்தேன்....

என்னுடைய சத்தத்தில் அவளும் நானும் இருந்த அறைக்கதவை யாரோ திறந்தார்கள்...

“அப்பா...!”

“ஸ்டெல்லா!...உண்மையில் இதை எதிர் பார்க்கவில்லை... நீ அவனைக் கொண்டு வந்து விட்டாயே!”என்று அவர் ஆச்சரியத்தோடு சொல் லிக் கொண்டே உள்ளே வர இன்னும் சிலரும் அவரு க்குப் பின்னாடி வந்து சேர்ந்தார்கள்...

“இந்நேரம் என் மகள் அனைத்தையும் உங்களு க்குச் சொல்லி இருப்பாள் என்று நினைக்கிறேன். உங்கள் முடிவு நல்லதாக இருக்கட்டும்... உங்கள் பரம்பரை உங்களோடு முடிவு பெறுவது கூடாது.” என்றார்.

நான் அவளையும் அவர்களையும் மாறி மாறிப் பார்த்தேன். அம்மாவின் முகம் வந்து போனது...

“சரி. ஆனால் என்னால் நிரந்தரமாக இங்கு வாழ முடியாது. இரண்டாவது ஏற்பாட்டைச் செய யுங்கள்.”என்றேன். முழுவதும் மனதை கல்லா க்கி கொண்டு....

நான் காதலித்துத் திருமணம் செய்யவேண்டும் அவளுடன் இன்பமாக இருக்க வேண்டும் என்ற ஆசையில் தீவிரமாக இருந்தவன்...

இப்போது யாரோ சொல்கிறார்கள் என்பதற்காக

முன் பின் தெரியாத ஒரு பெண்ணுடன். மனது கசப்பை உணர்ந்தது. ஆனால் அவர்கள் அத்தனை பேரின் முகத்திலும் ஆனந்தம் தெரிந்தது...

ஸ்டெல்லா என்னை அழைத்துக் கொண்டு.. எனக் கான அறையில் காத்திருக்கும் படி சொல்லி விட்டுச் சென்றுவிட்டாள்... இந்தக் கிரகத்தில் ஆணும் பெண்ணும் இணைவது தான் திருமணமாம். என்று சொன்னதைக் கேட்டு உள்ளரச்சிரித்து கொண்டேன்...

இரவாகி இருந்தது. அறைக்கதவு திறந்த போது ஸ்டெல்லா வந்தாள். கொஞ்சம் வெட்கம் அவளது முகத்தில் பரவியதை உணர்ந்தேன். அவளைத் தாண்டிக் கதவு வழியாக வரப்போறவளை ஆவலோடு எட்டி பார்த்தேன்... நான் அவ்வாறு செய்வதைப் பார்த்து ஸ்டெல்லா சிரித்தாள்...

“என்ன?”

“அவ்வளவு ஆவலா?”

“பின்னே இல்லையா. என் வாழ்க்கை ஆயிற்றே...”

“அவள் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?”

“அப்படியெல்லாம் பெரிய எதிர்பார்ப்புகள் இல்லை. என்ன என்னை ரொம்பவும் காதலிக்க கூடியவளாக இருக்க வேண்டும்..” என்று கூறிப் பெருமூச்சு விட்டேன்..

அவள் என் நெற்றியில் மெல்லமாய்த் தடவி..

“நிச்சயமாக நான் அப்படியான பெண் தான்.”என்

றாள்.

எனக்கு நிரம்ப ஆச்சர்யம்...

“என்ன சொல்கிறாய்... அப்படியென்றால்...”

“என் காதல் ரொம்ப மோசமானது... யாருக்கும் தெரியாமல் உன்னை ரசித்தேன்... காதலித்தேன்...” என்றாள்.. அந்த வார்த்தைகளில் உண்மை தெரிந்தது..

அவளுக்காக எதையும் இழக்கலாம் என்ற நிலை உடனே உருவானது... அன்றைய இரவு அற்புதமாய் இருந்தது...

வாழ்க்கை முழுதும் அங்கேயே இருந்துவிட மனது எண்ணியது.. அவள் என் மனைவியாக மாறிப்போனது இன்னும் மறக்கவில்லை...

மறுநாள் காலை...

நான் கண்விழித்துப் பார்த்த போது என் படுக்கையில் இருந்தேன்... எனக்கே அதிர்ச்சியாக இருந்தது... என்ன நடந்தது ...என்பதை யுகிப்பதற்கிடையில் எல்லாம் முடிந்து போனது.... இன்றோடு சரியாக ஒருவருடம் ஆகிவிட்டது... அவளை அடிக்கடி கனவில் காண்கிறேன்... பேச முயற்சிக்கிறேன் ...ஆனால். அவளைத் தொட முடியவில்லை... இன்னொரு தடவை என் குழந்தையோடு என்னைப் பார்க்க வருவாள் என்ற நம்பிக்கையில் இருக்கிறேன்.....மறுமுறை அவளைச் சந்திக்கும் போது என்னை இப்படி ஆசை காட்டி மோசம் செய்ததற்குச் சரியான காரணத்தைக் கண்டிப்பாக அவள் எனக்கு சொல்ல வேண்டும்...

இந்த சம்பவத்தை யாரிடமும் இதுவரை நான் சொன்னதில்லை.. என்னைப் பைத்தியக்காரன்

என்று மற்றவர் பேசுவதை நான் விரும்பவில்லை ஆனால் ஒன்று மட்டும உண்மை ஸ்டெல்லா மேக்குரி. என் கனவில் வந்த காரிகை. வேற்றுலகவாசி .ஏன் நானும் ஒரு பிறகிரகத்தின் வாரிசு என்று எனக்கு நன்றாகவே தெரியும்...ஆனால் உண்மையில் சொல்லப்போனால் என் தாய் கூட நான் சொல்வதை நம்பப் போவ தில்லை....என் வாழ்நாளில் ஒரே ஒரு நாளில் நடந்த இந்த சம்பவம் ..என்னை முற்றிலும் மாற்றி இருந்தது.

நான் ரிச்சர்ட் கால்வெட் என் கனவு காரிகைக் காக இன்னும் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்..

நாவல்

நாவல் என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்லப்படும் இலக்கியவடிவம் உரைநடையில் அமைந்த நீள்கதை. இது புத்திலக்கியவகையாக ஐரோப்பாவில் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் உருவானது. ஆனால் பத்தாம் நூற்றாண்டிலேயே சீனாவில் நாவல்கள் இருந்துள்ளன. இது சீனப் பெருநாவல் மரபு எனப்படுகிறது. நாவல் என்பது தமிழில் திசைச்சொல்லாக அப்படியே கையாள்படுகிறது. புதினம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

அண்ணை நான் தந்த புத்தகம் வாசிச்சியே

தம்பி நான் இலக்கியத்தை பார்க்கிற திசை வேறை. உதையெல்லாம் வாசிக்கலாது

இலக்கிய மேதாவின்கள்

ஈழத்துச் சிறுகதைகளின் முன்னோடிகள்

ஈ.ழத்தில் முதற் சிறுகதையை யார் எழுதியவர் என்ற பிரச்சினைக்கு இன்னும் முடிவு கிடைக்கவில்லை. ஆனால் இங்கே குறிப்பிடப்படும் மூவரில்

இலங்கையர்கோன்

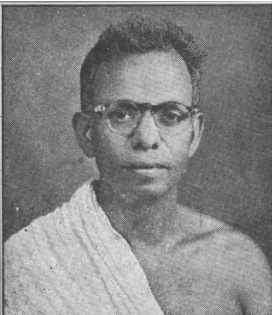
ஒருவர்தான் என்பதை எல்லோரும் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இலங்கையர்கோன் (ந.சிவகுமார சுந்தரம் - ஏழாலை) ஏறத்தாழ 30 சிறுகதைகள் வரை எழுதியுள்ளார். கு.ப.ரா. வின்

கூடிய செல்வாக்குள்ள இவரின் கதைகளில் குடும்ப உறவு, கிராமிய மண்வாசனை, கிராமிய வாழ் வியற்கோலங்கள், மனோரதியப் பாங்கு, உருவ நேர்த்தி முதலிய பண்புகளை அவதானிக்க முடிகின்றது. பேச்சு வழக்கினை இயல்பாகவே பயன்படுத்திய இவர் 1950 களின் பின்னர் நாடக ஆசிரியராகப் புதிய பரிமாணம் பெற்றார்.

சி. வைத்தியலிங்கம்

சி. வைத்தியலிங்கம் எழுதிய 'கங்காதீபம்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதியானது மெல்லிய உணர்வுகளும், கிராமிய மண்வாசனையும் கொண்ட பல சிறுகதைகளை உள்ளடக்கியிருக்கின்றது.

க.தி.சம்பந்தர்

சம்மந்தனுடைய சிறுகதைகள் கவிரசனையுடைய தூய மொழிப்பிரயோகம் அமைந்து கதைக்கு இயல்பான அழகினைத் தந்தன. மனிதன், சலனம், சபலம், மதம் போன்ற சிறுகதைகளைச் சான்றாகக் கூறலாம்.

மாயா நட்சன்...

நக்கீரன் மகள்

அன்று வெள்ளிக்கிழமை காலை பனிக் காலத்தில் பனிப்புக்களுக்குப் பதிலாக மழைத்துளிகள் மண்ணைக் குளிப்பாட்டிக் கொண்டிருந்தன. குளிர் அதிகமானாலும் குளிர் தேசத்து மண்ணும் மனங்களும் ஆண்டுக் கொரு முறையேனும் பனிப்புக் களைக் காண த்தான் ஆசைப்படும். வானம் கொட்டும் நீரால் யெனியால் காரை விரைவாக ஓட்ட முடியவில்லை. காரைவிட்டு விரைவாக இறங்கும் போது முன்னால் இருந்த கட்டிடத்தின் கீழ் நின்ற ஒரு பெண்தன்னை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிரு

ந்ததைக் கண்டாள் யெனி.

“ யாரோ ஒரு தமிழ் போல இருக்கு என்னை ஆரெண்டு பார்க்கிறாவோ” என்று டெனிஸ் மொழியில் தனக்குள் பேசியபடி நடந்தாள். படிக்களில் நடப் போரின் காலணிச் சத்தங்களும் மின்தூக்கியின் சத்தமும் கொப்பன்கேகன் மாநகரசபை சுறு சுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருப்பதைச் சொல்லிக் கொண்டே இருந்தது. டெனிஸ் மொழியில் காலைவணக்கம் சொல்லியபடி யெனியும் 5வது மாடியில் உள்ள தனது அலுவக அறைக்குள் நுழைந்தாள். பத்து மாடிகளைக் கொண்ட அந்த நகரசபையில்தான் சமூகப் பணியாளராக யெனி வேலை செய்கிறாள். பல மாடிகளைக் கொண்ட அந்த இடம் பலரைப்

பல படிக்கள் ஏற்றிய ஏணியென்று சொல்லலாம்.

யெனியின் வேலையிடத்தில் பல பிரச்சனைகளுக்கு ஆலோசனை வழங்கும் பகுதிகள் இருக்கும். பலவிதமான குடிமக்கள் வந்து போவர். நோயினால் பாதிக்கப்பட்டு அரசு உதவி பெறுபவர்கள், நோயினால் குறைந்தநேரம் வேலைசெய்து உதவி பெறுபவர்கள், உளவியல் பிரச்சனைகளால் குழந்தைகளைப் பராமரிக்க முடியாதவர்கள், குழந்தைகளைத் துன்புறுத்தியவர்கள், புலம்பெயர்ந்து வந்து இன்னும் இந்நாட்டில் இணைவாக்கம் பெறாதவர்கள், நோயென்று பொய் சொல்லி ஓய்வூதியம் பெற விரும்புவர்கள், விவாகரத்து எடுத்தவர்கள், விவரமாக எடுக்காமல் எடுத்ததாகச் சொல்லி உதவி பெறுபவர்கள், படிக்க உதவி கோருபவர்கள் இப்படி பலவகையினர்.

ஒவ்வொரு வழக்குப் பற்றியும் ஒவ்வொரு நாவல் எழுதிவிடலாம். அங்கே எல்லா உரையாடல்களும் டெனிஸ் மொழியில்தான் நடக்கும் டெனிஸ் பேசமுடியாதவர்களுக்கு மட்டும் மொழி பெயர்ப்பாளர்கள் வருவார்கள்.

யெனி தற்போது வேலை செய்வது வேலையற்றவர்களுக்கு உதவும் பகுதி. வேலையற்றவர்களுடன் பேசி அவர்களை வேலை செய்ய ஊக்கப்படுத்தி அவர்களுக்குப் பொருத்தமான வேலை அல்லது வேலைப்பயிற்சிக்கு வழியமைத்துக் கொடுப்பது, அவர்களுக்கு வேறு உடல் உள பிரச்சினைகள் இருப்பின் அதற்கான சிகிச்சைகளுக்கு அனுப்புவது. குடிமக்கள் ஒவ்வொரு வரும் ஆலோசகர்களின் உதவியால் தமது சொந்தக் காலில் நின்று தங்கள் பொருளாதாரத் தேவை-

களை நிவர்த்தி செய்தால் நகரசபைக்கு அது பெரும் வெற்றியாகும்.

யெனிக்கு இன்று காலையிலிருந்து பல சந்திப்புகள் இருந்தது. சந்திப்புகளில் எழுதிய குறிப்புகளை அவரவர் வழக்குகளின் கீழ் எழுதிக் கொண்டிருந்தாள். வேலைப்பளுவில் சாப்பாட்டு இடைவேளையைக் கூடச் சிந்திக்காமல் இருந்தாள். ஆலோசகர் ரீனா சாப்பிட வருமாறு யெனியை அழைத்தபோதுதான் நேரத்தைக் கவனித்தாள் யெனி. தமது வேலை பற்றி ஒருவருடைய பெயரையும் குறிப்பிடாமல் வழக்குகள் பற்றி ஆலோசகர்கள் மீட்டிப் பார்ப்பதுண்டு. அந்த அழகான அலுவலக உணவகத்தில் சாப்பிடும் போதுதான் மூளைக்கும் இடைவேளை கொஞ்சம் கிடைக்கும்

சக ஆலோசகர் சாரா தன்னிடம் ஆலோசனைக்கு வரும் ஒருவர் தனக்குப் பெரிய சவாலாக உள்ளார் எனவும் அவர் பல ஆலோசகரிடம் போயிருக்கிறார். இப்போ அந்தப் பெண்ணின் வழக்கு தன்னிடம் வந்துள்ளது என்றும் சக ஆலோசகர்களுடன் பகிர்ந்துகொண்டிருந்தாள்.

“அந்தப் பெண்ணுக்கு வேலை செய்ய விருப்பமில்லை எந்த வேலைப்பயிற்சியை எடுத்துக் கொடுத்தாலும் உடல் நலம் இல்லையென்று நின்று விடுகிறாள். அல்லது ஏதோ ஒரு பொய்க் காரணம் சொல்கிறாள். வாயைத் திறந்து ஒழுங் காக்கப் பேசக் கூட மாட்டாள். வைத்தியரின் குறிப்பின்படி அவள் ஆரோக்கியமாகத்தான் இருக்கிறாள்” என்பதையும் தன் மொழியில் கூறிச் சலித்துக் கொண்டாள் சாரா. தன்னிடம் வருபவர்களிலும் சிலர் அப்படி உள்ளார்கள் என்று யெனியும் கூறிக்

கொண்டிருந்தாள். சோம்பேறித் தனம் மட்டும் வேலையின்மைக்கு காரணமாக இருப்பதில்லை என்பது யெனியின் கருத்தாக இருந்தது. உளவியலைப் படித்த ஆலோசகர்களாலும் சில மனங்களை அறிவது கடினமாகத்தான் இருந்தது

“வேலை பற்றியே பேசுகிறோம் வேறு ஏதாவது பேசுவோம்” என்று டெனிசில் கூறிப் பேச்சை வேறு திசைக்கு மாற்றினாள் ரீனா. சரி என்று குழந்தைகள் பற்றிப் பேசினார்கள்.

“உனது மகள் தமிழ் கதைப்பாளா?” என யெனியிடம் டெனிசில் ரீனா கேட்டாள்.

“இல்லை பேசமாட்டாள்” என்றாள் யெனி

“அவள் டெனிஸ்காரிதானே எதற்கு தமிழ்பேச வேண்டும்” என்று சிரித்தபடி பதிலளித்தாள் யெனி.

தானும் கணவரும் வீட்டில் கூடுதலாக டெனிஸ் பேசுவதால் அவளும் தமிழ் பேசுவது குறைவு என்றும் கூறினாள். யெனி டென்மார்க்கில்தான் பிறந்தவள் அவளது பெற்றோர் தங்களைப்போல் தங்கள் பிள்ளைகளும் மொழிப்பிரச்சனையால் சிரமப்படவேண்டாம் என்ற எண்ணத்தில் டெனிஸ் மொழியை மட்டுமே பேச ஊக்கமளித்தனர்.

தாய்மொழியின் அவசியத்தை அவர்கள் அன்று உணர்ந்திருக்கவில்லை. இன்று காலம் கடந்த ஞானம் என உணர்ந்தும் கொண்டனர். அதனால் யெனிக்குத் தமிழ் புரியும் ஆனால் நன்றாகப் பேசவராது. ரீனா யெனியின் மகள் மேகாவை தமிழ் பேசுவாளா என்று கேட்டதும் யெனியின் மனதுக்குள் ஏதோ நெருடலாக இரு

ந்தது. டெனிஸ்காரி என்ற நினைப்பில் வாழ்ந்தாலும் யெனி டெனிஸ்காரி இல்லையென இடைக்கிடையே அவர்களே நினைவூட்டுகின்றனர். யெனியைத் தெரியாதவர்கள் “நீ எந்த நாட்டவள்” என்று டெனிசில் கேட்கும்போது யெனிக்கு எரிச்சலூட்டுவதுண்டு. “இங்கேதான் பிறந்தேன் இவர்களைப் போலவே எல்லாம் செய்கிறேன்” எனத் தனக்குள்ளேயே பல கேள்விகளை யெனி கேட்டுக் கொள்வதுண்டு. இவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே சாராவின் தொலை பேசியும் குரல் எழுப்பியது. சாராவின் குழந்தை பராமரிப்பாளர் குழந்தைக்கு உடல்நலமில்லை என்று அவளை உடனே வரும்படி அழைத்திருந்தார். ஏற்கனவே கொரோனா பற்றிப் பதட்டத்தில் இருந்த சாராவுக்கு இதைக்கேட்கப் பயமாக இருந்தது ஆனால் சாப்பிட்டபின் ஒரு சந்திப்பு இருக்கே என்ன செய்யலாம், திடீரென எப்படி நிறுத்துவது எனக் குழம்பிக்கொண்டிருந்தாள். சாரா அருகில் போய்

“ஏதாவது பிரச்சனையா உதவி வேண்டுமா” என்று டெனிஸ் மொழியில் கேட்டாள் யெனி. சாராவும் தன் மகளுடைய உடல்நிலை பற்றிச் சொன்னாள். யெனி சாராவின் சந்திப்பை தான் செய்வதாகச் சாராவை தங்கள் தலைமை ஆலோசகரிடம் சொல்லி விட்டுப் போகச் சொன்னாள். யெனி சாப்பிட்டு முடிந்தபின் சந்திக்க வேண்டியவர் பற்றிய விடயங்களை ஓரளவு மோலோட்டமாகப் படித்தாள்.

பெயர் மரியா நில்சன் வயது முப்பத்தெட்டு முன்னர் நல்ல வேலையில் இருந்திருக்கிறாள். ஆனால் தற்போது பல வேலைப் பயிற்சி இடங்களிலிருந்து தானாகவே நின்றிருக்கிறாள்.

இவளைத்தான் சாரா பெரும் சவால் என்றாள். சரி பேசிப் பார்ப்போம். ஒருவருக்குச் சவாலான விடயம் இன்னொருவருக்கும் சவாலாக இருக்குமென்று சொல்லமுடியாது என்று சிந்தித்தபடி சந்திப்புக்காகப் பதிவு செய்யப்பட்ட அறை இலக்கத்தைக் குறித்துக் கொண்டாள்.

சந்திப்புக்காக வந்தமரும் வரவேற்பு மண்டபத்தில் பலர் அமர்ந்திருந்திருந்தனர். மரியா நில்சனும் குறித்த நேரத்திற்கே வந்திருந்தாள்.

“இவைகள் எனக்கு வேலைசெய்ய விருப்பமில்லை யெண்டு நினைக்கினம். எனது நிறத்திலுள்ள ஒருவருடன் பேசவேண்டும்போல் என மனம் தவிக்குதே எப்படி இவர்களுக்குப் புரியவைப்பேன்...” என டெனிசில் தன்னோடு பேசிக் கொண்டிருக்க மரியா நில்சன் என்றழைத்த குரல்கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள். திரும்பியவள் முகத்தில் அரும்பியது ஆனந்தப் புன்னகை

“ஓம் வருகிறேன் என்று டெனிசில் கூறியபடி மரியா நில்சன் இருக்கையிலிருந்து துள்ளி எழுந்து வந்தாள். யெனி அவளைக் கண்டதும் அதிசயித்துப் போனாள். யாரிவள்? பெயருக்கும் ஆளுக்கும் பொருத்தமில்லையே என்றெண்ணினாள். ஆனாலும் மெல்லிய புன்னகையோடு கைகொடுத்து வரவேற்று சந்திப்பு அறைக்கு அழைத்துச் சென்றாள். உயர்ந்த காலணியுடனும் நேரத்தியான உடையுடனும் மிடுக்காக நடந்து செல்லும் யெனியின் பின்னால் நடந்து போனாள் மரியா.

“நான் காலையில் காரிலிருந்து இறங்கும் போது என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாளே அதே பெண்தான் இவள்” என தன் மனதோடு டெனிஸ்

மொழியில் பேசினாள் யெனி. மரியாவுக்கு இருக்கை அளித்து மேசையில் கைகளுக்கு தொற்று நீக்கியைக் காட்டிப் பயன்படுத்துமாறு சொன்னாள் யெனி. சாராவால் திடீரென வரமுடியாத காரணத்தால்தான் தான் ஆலோசகராக வந்ததாக மரியா விடம் யெனி விளக்கினாள்.

அதைக்கேட்டு மகிழ்ந்தபடி மரியா நில்சன் யெனியையே பார்த்துக்கொண்டு இருந்தாள்.

“இவ்வளவு அழகும் சாந்தமுமாக இருக்கிறாளே எனது அம்மாவும் இப்படித்தான் இருந்திருப்பாளோ. இவளைக் கட்டியணைத்தால் எத்தனை மகிழ்ச்சியாக இருக்கும்...” என்று டெனிஸ் மொழியில் தனக்குள் கற்பனை செய்து பார்க்கிறாள் மரியா. மரியாவின் கற்பனையை யெனியின் கேள்விகள் குழப்பின. மரியாவின் நலம் மற்றும் வேலைத் தேடல் பற்றி விசாரித்தாள் யெனி. மனதளவில் நலமாக இல்லையென்றும் வேலையொன்றும் கிடைக்கவில்லை என்றும் பதிலளித்தாள் மரியா.

இன்று யெனி காரில் இருந்து இறங்கிவரும்போது காலையில் பார்த்ததாகவும் முன்னரும் யெனியைப் பார்த்து அவளே தனது ஆலோசகராக வரவேண்டும் என விரும்பியதாகச் சொல்லி மரியா தன் வாய் மூடமுன் அவள் கண்களில் இருந்து நீர் வழிந்தது. மரியாவின் மகிழ்ச்சிக் கண்ணீர் அது.

“ஓ அப்படியா எனக்கும் மகிழ்ச்சி” என கண்துடைக்க கடதாசித் துண்டுகளை நீட்டினாள் யெனி. யெனிக்கு மரியாவின் செய்கையும் பேச்சும் அடுத்த பக்கத்தைப் படிக்கத்தூண்டும் சுவாரசியமான புத்தகம் போலிருந்தது. சாரா இவள் பேசவே மாட்

டாள் என்றாள் ஆனால் இப்படிப் பேசுகிறாள். உருவத்தில் இவள் டெனிஸ்காரி போலவும் இல்லை. யெனிக்குள் மரியா பற்றி ஆயிரம் கேள்வியி ருந்தது. இப்போ வேலை பற்றி மட்டும் பேசுவதே நன்று என்று அவளது படிப்புச் சொன்னது. அவளுடைய தனிப்பட்ட விடயங்கள் எனக்குத் தேவையற்றது என நினைத்தாள் யெனி.

வயோதிபர் பராமரிப்பு நிலையத்தில் வேலை செய்ய விருப்பமாக இருக்கிறது என்றாள் யெனி அங்கே ஒரு வேலைப் பயிற்சி எடுத்துத் தரும்படி கேட்டாள். அவளுடைய வேறு இரண்டு விருப்பங்களையும் கேட்டு எழுதினாள். பெரிய முதலாளியாக இருந்தாய் என்று படித்தேன் இப்படி இந்த வேலை என்று கேட்டாள் யெனி அதுதான் இப்போ எனக்கு விருப்பமாக இருக்கிறது. இந்த வேலை என் மனதை அமைதியாக்கும் என்றாள் மரியா. தேவையான விடயங்களைக் கேட்டுப் பதிவுசெய்துவிட்டுச் சாராவின் கலண்டரைப் பார்த்து புதிய சந்திப்புத் திகதியைக் குறித்தாள் யெனி. மரியா எதையோ நினைத்து ஏங்குகிறாள். அவளுக்கு மனநல மருத்துவரிடம் பேசவேண்டிய தேவை உள்ளதென யெனி தனது கணினியில் எழுதினாள்.

அடுத்த சந்திப்புக்கு வரும்போது கூடுதலாக மரியாவிற்கான வேலைப்பயிற்சியை சாரா எடுத்திருப்பாள் எனத் தெரிவித்தாள் யெனி. “வேறு ஏதாவது சொல்ல விரும்புகிறாயா” என்று டெனிஸ் மொழியில் கேட்டாள் யெனி. கீழே பார்த்துக் கொண்டு பேசாமல் இருந்தாள் மரியா.

“மரியா ஏதாவது சொல்லவிரும்புகிறாயா?” என யெனி மீண்டும் பேசினாள்.

“நீயே என் ஆலோசகராக இருக்கமுடியாதா எனக் கெஞ்சிக் கேட்டாள்” மரியா தனது மொழியில். சில நிமிடங்கள் மெளனித்த யெனி இதைப் பற்றி தனது தலைமை ஆலோசகரிடம் கேட்டு முடிவுசெய்ய வேண்டிய விடயம் என்றும் அதற்குச் சரியான காரணம் வேண்டும். அதை மரியாவே தலைமை ஆலோசகருக்கு காரணத்தைச் சொல்ல வேண்டும் என்பதையும் குறிப்பிட்டாள் யெனி. சொல்வதற்கும் ஒத்துக்கொண்டாள் மரியா. சந்திப்பு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது என யெனியிடம் கூறி மலர்ந்த முகத்துடன் வீட்டுக்குப் போனாள் மரியா. யெனிக்கு இது ஒரு புது அனுபவமாக இருந்தது. இன்று முதன் முதலாக யெனியுடன் பேசிய மரியாவுக்கு எப்படி அவளைப் பிடித்தது எல்லோரும் சவால் என்ற ஒருவர் என்னோடு எப்படி தன்னுடன் ஒட்டிக்கொண்டாள் என்ற கேள்விக்கணைகள் அவளைத் துளைத்துக் கொண்டிருக்கத் தனது தலைமை ஆலோசகர் கதர்னாவுக்கு மின்னஞ்சல் அனுப்பினாள்.

வருகிற திங்கள் மரியாவைச் சந்திக்க மேல் ஆலோசகர் நேரம் கொடுத்திருந்தாள்.

திங்கட்கிழமை காலைக் கூட்டத்தில் மரியாவின் விடயம் பேசப்பட்டது எல்லோரும் அவள் யெனியுடன் இப்படிப் பேசியதை ஆச்சரியமாகக் கேட்டனர். ஒவ்வொருவரும் மரியா பற்றி ஒவ்வொரு அனுபவத்தைப் பகிர்ந்தனர் எதுவுமே யெனிகண்ட மரியாவுக்குப் பொருத்தமாகவில்லை.

யெனியுடன் பேசிய மரியாவுக்குள் பட்டாம்பூச்சி பறந்தது. மகனைக் கட்டியணைத்துக் கொஞ்சினாள் கண்ணாடி முன்னின்று தன்னைப் பார்த்த

துச் சத்தமாகச் சிரித்தாள். மீண்டும் யெனியைப் பார்க்கும் நாட்களை எண்ணிக் கொண்டிருந்தாள். இத்தனைநாளும் எதையோ தொலைத்ததாக உணர்ந்தவளுக்கு மீண்டும் கிடைத்ததாக உணர்கிறாள்.

அன்றைய மூன்றுபேர் கொண்ட சந்திப்புக்கு முன்னர் வந்ததை விட அழகாக அலங்கரித்து மலர்ந்த முகத்துடன் வந்திருந்தாள் மரியா. தலைமை ஆலோசகர் தனது விருப்பத்திற்கு ஒத்துக்கொள்ள வேண்டுமெனக் கடவுளை வேண்டினாள்.

வணக்கம் கூறிப் பேசத்தொடங்கினாள் கத்ரீனா

“ மரியா நீங்கள் எதற்காக சாரா உங்களுக்கு ஆலோசகராக இருக்கக்கூடாது என்று கூறுகிறீர்கள்”? என்றாள் தனது மொழியில் கத்ரீனா மரியாவுக்கு இனிமேல் யெனியுடன் பேசமுடியாமல் போய்விடுமோ என்ற பயம் தொற்றிக் கொண்டது. பேசாமல் இருந்தாள்

“யெனி எதற்காக உங்கள் ஆலோசகராக இருக்க வேண்டும்?

என்ற கேள்விகளும் மரியாவிடம் கேட்கப்பட்டது. இத்தனைநாளும் எந்த வேலைப்பயிற்சிகளிலும் அந்தக்காலம் முடியும்வரை மரியா இருக்காத காரணத்தையும் வினவினாள் கத்ரீனா. மரியா மௌனமாக தலைமை ஆலோசகர் கத்ரீனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். கண்கள் மட்டும் நீரை இறைத்துக்கொண்டிருந்தது.

மரியாவுக்கு கத்தி அழவேண்டும்போலிருந்தது ஆனாலும் சொல்ல முடியாமல் தொண்டைக்குள் ஏதோ அடைப்பதாக உணர்ந்தாள். குளிர்ந்த

போதும் மரியாவின் கைகள் வியர்த்தன. காரணமின்றி ஆலோசகரை மாற்றமுடியாது சரியான காரணத்தைக் கூறவேண்டும் என்று கத்ரீனா கண்டிப்பாகச் சொல்ல மரியா அசையாது யெனியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

கொஞ்ச நேர அமைதிக்குப் பின் “எனக்கு ஏதோ யெனியைப் பார்த்ததும் பிடித்து விட்டது” என்றாள் மரியா

“இதை ஒரு காரணமாக எடுக்க முடியாது” என்றாள் கத்ரீனா

உடனே மரியா அழுத்தொடங்கினாள்.

“மன்னிக்கவும் உன்னை அழவைப்பது என்னோக்கமல்ல” என்றாள் தனது மொழியில் கத்ரீனா சில நிமிடங்கள் அழுத பின் அவள் ஆறுமாதக்குழந்தையாக இங்கே தத்துக் கொடுக்கப்பட்டதாகவும் அவள் பிறந்தது இந்தியாவில் தமிழ்நாடு என்றும் மரியா சொன்னாள். யெனிக்குள் ஏதோ இனந் தெரியாத உணர்வு ஏற்பட்டது.

யெனி மரியாவைக் கண்டபோது அவள் ஆசியாவில் ஏதோ நாட்டிலிருந்து தத்துக் கொடுக்கப்பட்டவளாக இருக்கலாம் என்று தான் நினைத்தாள் ஆனால் இந்தியத் தமிழ்ச்சி என நினைக்கவே இல்லை மிக ஆர்வமாக உற்றுக் கேட்டாள். மரியா தொடர்ந்தாள். மரியாவின் வளர்ப்புப் பெற்றோர் மிகவும் அன்பாக அவளை வளர்த்தனர். அவளுக்கு எந்தக்குறையும் இருக்கவில்லை. மரியாவின் வளர்ப்புத்தாய் அண்மையில் இறந்துவிட்டார். மரியாவின் கணவருடன் ஏற்பட்ட ஒரு பிரச்சனையில் மரியாவும் அவள் கணவரும் பிரிந்துவிட்டனர். இப்போ வீட்டில் அவளும் மகனுமே “டென்மார்க்தான் என் நாடு நான்

டெனிஸ்காரி என்றே நினைத்தேன். கண்ணாடியில் என்னைப்பார்க்கும் போது அது நீ டெனிஸ்காரி இல்லையென்கிறது” என்றாள் தனது மொழியில் கத்ரீனாவும் யெனியும் தலையாட்டியபடி அவள் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். யெனி மரியாவுக்குத் தண்ணீர் கொடுத்தாள். தண்ணீரைக் குடித்த மரியா

“சிறுவயதில் இருந்து தமிழர்களைக் கண்டால் திரும்பிப் பார்ப்பேன். நான் யார் என்ற கேள்வி என்னை நாளும் கேட்கும் என் வளர்ப்பு அம்மா உன்னை இந்தியாவில் இருந்து தத்தெடுத்தோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்”

ஆனால்..... இடையிடையே மூச்சுவாங்கினாள் மரியா.

“மேலும் என் வளர்ப்பு அம்மாவிடம் கேட்டால் அவள் கவலைப்படுவாள் எனக் கேட்டதில்லை. என்னைச்சுற்றி எப்பவும் ஒரு இருளை உணர்ந்தேன் அம்மாவும் இறந்து கணவரையும் பிரிந்த பின் கடுமிருளாகவே இருக்கிறது என்றாள். மனமும் ஏனோ எனது நிறத்திலுள்ளவர்களைக் கண்டு மகிழ்கிறது. அவர்களால் ஈர்க்கப்படுகிறேன்” என்றாள் மரியா. மற்றவர்களில் கோபமோ இல்லை துவேசமோ இல்லையென்றும் யெனியுடன் பேசிய அன்று இரவு நன்றாக நித்திரை கொண்டதாகவும் மரியா சொன்னதைக் கேட்டு யெனியின் கண்கள் பனித்தன. மரியாவை யெனியால் ஓரளவு உணரமுடிந்தது. கத்ரீனாவும் யெனியும் ஒருவரையொருவர் பார்த்தனர். கத்ரீனா யெனியை மரியாவின் ஆலோசகராக இருக்க சம்மதித்தாள். மரியா மனநல மருத்துவரோடு மனம்விட்டு பேசுவது நல்லது என்பதையும் கத்

ரீனா சொன்னாள். மரியா ஏதோ ஒரு பெரும்பாரத்தை இறக்கி வைத்ததாக உணர்ந்தாள்.

சில நாட்களில் மரியா வயோதிபர் பராமரிப்பு நிலையத்தில் பயிற்சிக்குப் போனாள். அங்கே எல்லோருக்கும் அவளை பிடித்து விட்டது. மரியா வீட்டில் சில தமிழ்ச் சாப்பாடுகளை யூரியூப்பில் பார்த்துச் சமைத்து உண்டாள். சில தமிழ்ப்படங்களை மொழிபெயர்ப்புடன் பார்க்க விரும்பினாள். மரியா மனவீட்டுக்குள் ஏதோ வெளிச்சம் தெரிந்தது. யெனியுடன் பேசி தமிழ் படிக்கவேண்டும் அவள் உதவியுடன் இந்தியா போகவேண்டும் என்றெல்லாம் எண்ணினாள்.

மீண்டும் ஒருநாள் மரியா யெனியைத் தேடி அவள் அலுவலகம் வந்திருந்தாள்.

மீண்டும் மரியா வேலைப் பயிற்சியை இடைநிறுத்திவிட்டாள் என யெனி அச்சத்தில் அவளிடம் பேசப் போனாள். ஒரு இனிப்புப் பெட்டியைக் கொடுத்து அங்கே தனக்கு நிரந்தரவேலை கிடைத்துவிட்டது என்று தெரிவித்தாள் மரியா. யெனியின் மகிழ்ச்சிக்கு அளவில்லை. “உன்னை ஒரு முறை கட்டிப்பிடிக்கலாமா” டெனிசில் கேட்டாள் மரியா. அவர்கள் ஆலோசனை வழங்கும் இடத்தில் கட்டிப்பிடித்து எவருடனும் உறவு கொண்டாடுவது இல்லை ஆனாலும் அவள் கேட்டபோது கட்டிப்பிடித்து வாழ்த்துகள் சொன்னாள் யெனி.

தமிழில் Tak எப்படிச் சொல்வதெனக் கேட்டாள் மரியா.

“நன்றி” என்றாள் யெனி. “நன்றி” என்று மரியா யெனிக்குச் சொன்னாள். இருவரும் சிரித்தனர். “உன் மொழியை பண்பாட்டை மறவாதே. என்றோ ஒரு நாள் உன்மனம் உன்வேரைத்

தேடும் “ என்று டெனிஸ் மொழியில் சொல்லி விடைபெற்றாள் மரியா. வேரோடு பிடுங்கி வேற்றிடத்தில் வைத்தாலும் மரம் வேர்விட்ட மணைத் தேடுமோ? யெனியின் நெஞ்சில் மரியா நில்சன் பல விதைகளை விதைத்து விட்டுக் கடந்தாள். யெனி தன் மகள் மேகாவை தமிழ்ப்பள்ளியில் சேர்ப்பதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்யத் தொடங்கினாள்.

ஈழத்தில் வெளிவந்த முதல் நாவல்

தமிழில் எழுதப்பட்ட முதல் நாவல் 1876 ல் வெளிவந்த பிரதாப முதலியார் சரித்திரம். இது மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை யால் எழுதப்பட்டதாகும். சிலவருடங்களுக்குள் வெளிவந்தபிறகு இரு நாவல்களும் முன்னோடிகளாகக் கருதப்படுகின்றன. அவை ராஜம் அய்யர் எழுதிய கமலாம்பாள் சரித்திரம். அ. மாதவையா எழுதிய பத்மாவதி சரித்திரம். சித்தி வெதநாயகம் பிள்ளை லைப்பை மரைக்காயர் எழுதிய அசன்பே சரித்திரம் ஈழத்தில் வெளிவந்த முதல் நாவல் என்றும் கருத்து உள்ளது. 1890 ல் எஸ். இன்னா சித்தம்பி அவர்களால் எழுதப்பட்ட “ஊசோன் பாலந்தை கதை” மற்றும் “மூர் என்பார் எழுதிய “காவலப்பன்” கதை என்பவற்றையும் ஈழத்தவர்களின் முதல் நாவல்களாக விவாதிப்பவர்களும் உள்ளர்.

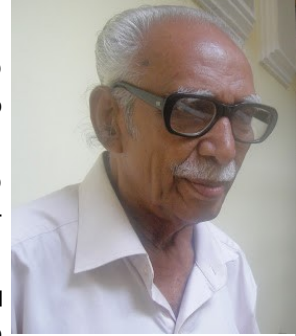
ராஜம் ஐயர்

நீர்வை பொன்னையன்

சமீபத்தில் சிந்திப்பதை நிரந்தரமாக நிறுத்திக் கொண்ட தோழர் நீர்வை பொன்னையன் அவர்களுக்கு எமது

செவ்வணக்கம்

யாழ்ப்பாணம் நீர்வேலியில் ஒரு விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். நீர்வேலி அத்தியார் இந்துக் கல்லூரியில் தொடக்கக் கல்வி கற்று பின்னர் 1951 இல் மேல் படிப்புக்காகக் கல்கத்தா சென்று அங்கு இளங்கலைப் பட்டம் பெற்றார். கல்கத்தாவில் முற்போக்கு இடதுசாரிச் சிந்தனைகளும் தொழிலாளர் போராட்டங்களும் இவரை ஈர்த்தன. பட்டம் பெற்றுத் திரும்பியும் அவர் வேறு தொழில் எதிலும் ஈடுபடாமல் விவசாயத் தொழிலிலேயே ஈடுபட்டார். யாழ்ப்பாணத்தில் இடதுசாரிக் கட்சியின் முழுநேர ஊழியராகத் தீவிரமாகப் பணியாற்றத் தொடங்கினார். சிறிது காலம் கொழும்பில் இலங்கைத் திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்தில் மொழிபெயர்ப்பாளராகப் பணியாற்றி, மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் சென்று சமூகப் பணிகளில் ஈடுபடலானார். 1990 களுக்குப் பின்னர் அங்கிருந்து இடம்பெயர்ந்து மீண்டும் கொழும்பில் வாழ்ந்து வந்தார். இவர் அரசியல் சமூகப் பணிகளோடு இலக்கியப் பணிகளிலும் சமாளித்த ரமாக இயங்கி வந்தவர் ஆவார். இவரது முதலாவது சிறுகதை 1957 ஆம் ஆண்டில் ஈழநாடு பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. கவிஞர் இ.நாகராஜன் நடத்தி வந்த “தமிழர்” என்ற பத்திரிகையில் பல சிறுகதைகளை எழுதினார். இவரது முதல் சிறுகதைத் தொகுதி மேடும் பள்ளமும் 1961 இல் வெளிவந்தது. இவரது உதயம், மூவர கதைகள், பாதை, வேட்கை, உலகத்து நாட்டார் கதைகள், முற்போக்கு இலக்கிய முன்னோடிகள், நாம் ஏன் எழுதுகின்றோம்? போன்ற நூல்கள் ஈழத்து முற்போக்கிலக்கியப் பரப்பில் வரவேற்பினை பெற்றிருந்தன. இவருக்கு 2017 ஆம் ஆண்டில் இலங்கை அரசின் “சாகித்திய ரத்னா” விருது கிடைத்தது.

கலைப்பாத கனவுகள்..

நடராசா கண்ணதாஸ்

“எனக்கு முதலிடம் கிடைச்சிருக்கு அம்மா” என்று புத்தகப்பையை வைத்தவாறு கூறினான் தமிழரசன்.

“என்னய்யா சொல்லுற” என மரகதம் கேட்டாள்.

“அதம்மா போனகிழமை நடந்த வலயமட்ட தமிழத்தினப் போட்டியில் நான் எழுதிய சிறுகதை முதலாம் இடத்தைப் பெற்றிருக்கு. அதனால் இனி நான் மாவட்ட மட்டப் போட்டிக்குத் தெரிவாகி

யுள்ளனம்மா” சம்பவத்தை விரிவாகக் கூறினான் தமிழரசன்.

“நான் பெத்த ராசா.. உன்ரை திறமையையும் தங்கச்சியின்ரை திறமையையும் பார்க்க உன் அப்பாவுக்குத்தான் குடுத்து வைக்கேல்லை. இப்ப அவர் சாகாம இருந்திருந்தால் இதுகளைப் பார்த்து எவ்வளவு சந்தோசப்பட்டிருப்பார்.” கலங்கினாள் மரகதம்.

“இதுக்கெல்லாம் கலங்காதீங்க அதுதானை எங்களுக்கு நீங்க அம்மாவாகவும் அப்பாவாகவும் நல்லாப் பார்த்துக் கொள்ளுறீங்க தானை. அது மட்டுமில்ல சொந்தக்காரர் எல்லாம் எங்களை ஒதுக்கி விட்டாலும் அவையளுக்கு முன்னால நானும் தங்கச்சியும் படித்து நல்லா வந்து அவயள் பார்த்துப் பொறாமைப்படுகிற அளவுக்கு உங்களைப் பார்ப்பமம்மா. எதுக்கும் கவலைப்படாதையுங்கோ” என்றான் தமிழரசன்.

அடுப்புக்குள்ள வைத்தவிறகு வெளியில கிடந்து எரியிறதும் தெரியாம என்ன அம்மா யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறா என் எண்ணியவளாயத் தமிழரசி “ என்ன அம்மா யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறியள் கனவேதும் காணுறீங்களோ...”

என்றாள் தாயைப் பார்த்து.

“வாழ்க்கையே கனவாய்ப் போன பிறகு கனவு எங்கயம்மா வருகுது. எல்லாம் கடந்தகால நினைவுகள் தானம்மா..” என்றாள் மரகதம்.

“சரி புராணம் படிக்கத் தொடங்கியிட்டியளோ. அப்ப கதை சரி.” என்றாள் தமிழரசி.

“மூன்று வருடத்தையும் எட்டப்போகுது. எங்களைப்போல காணாமல்போன உறவுகள் செய்யிற ஆர்ப்பாட்டங்கள் எல்லாம். ஆனாலும் என்ன இதுவரைக்கும் முடிவேதும் கிடைக்கேல்ல. காணாமல் போன மகனையும் காலிலை குண்டுச் சன்னத்தையும் ஒரு கையும் இல்லாத உன்னையையும் வைச்சுக் கொண்டு எத்தனையோவித நோய்களையும் உடலிலே சுமந்து கொண்டு ஊர்கள் முழுக்க அலைந்து திரியும் என்னைப்போல பாவித் தாய்மாரெல்லாம் புராணம் தானம்மா படிப்பார்கள். வேற என்ன செய்ய

முடியும் எங்களால?” என்று சொல்லி முடித்தாள் மரகதம்.

“ ஏன் நீங்கள் அலையவேணும்? ஒரு கை இல்லாட்டியும் காலிலை குண்டுச் சன்னங்கள் இருந்தாலும் உங்களை கூலிவேலைக்கு அனுப்பக் கூடாதெண்டுதானே.. நான் தையல் வேலை செய்யிறன்.” என்றாள் தமிழரசி.

“அத ஆரு இல்லையெண்டு மறுத்தது...ஆனா எனக்கும் ஆசை இருக்காதா பேரன் பேத்திகளைப் பார்த்து அவர்களோடே ஆசையாகக் கொஞ்சிக் குலவ. அது தானம்மா நான் கண்ணமூடிறதுக்குள்ளை எங்கை போயெண்டாலும் உனக்கு ஒரு கலியாணத்தை செஞ்சு வைப்பம் எண்டுற ஆசை தானம்மா..”

தன் பக்கத்து நியாயத்தை விபரித்தாள் மரகதம்.

“உங்கடே ஆசை நியாயம் தானம்மா ஆனா இப்ப நாங்க வாழற எங்கட சமூகத்தில் என்ன நடக்குதெண்டு தெரியுமே? உடம்பில் ஒரு குறையும் இல்லாமல் இருப்பவர்களே கலியாணம் கட்டுறதுக்கு நாயாய்ப் பேயாய் அலைஞ்சு திரியினம். அதுமட்டுமல்ல பெண் வீட்டார் வெளிநாடோ? ஆண்வீட்டார் வெளிநாடோ? உறவுகள் ஏதும் வெளிநாட்டில் இருக்கினமோ? படிச்ச படிப்புகள் என்ன? எங்க வேலை செய்யினம்? எவ்வளவு சம்பளம்? வீட்டருக்கோ? நகையிருக்கோ? நட்பிருக்கோ?இதுகளைத்தானம்மா இப்ப கேட்கினம். சரி...இதுகளையெல்லாம் தாண்டி அந்தப் பொருத்தம் இருக்கோ? இந்தப் பொருத்தம் இருக்கோ? எண்டு கேட்டுக் கேட்டே எங்களுக்கு வருத்தம் வரச் செய்து விடுவார்களம்மா.” என்று கண்ணீர்

ததம்பக் கூறினாள் தமிழரசி.

“என்னம்மா செய்யிறது. எல்லாம் எங்கள் தலை விதி. அந்தக் காலத்தில் உன்னை அப்பாட்டை நூறு பரப்புக் காணி இருந்திச்சுது. அந்தக் காணியிலை அவர் வைச்சிருக்காத பயிரே இல்லையம்மா. அதோட எங்கட தோட்டத்தில் இருபது இருபத்தைஞ்சு பேர் ஒவ்வொரு நாளும் வேலை செய்வினம். அவயளுக்கு வயிறு நிறைய ச்சாப்பாடும் கொடுத்து சம்பளமும் கொடுக்கிறவர் உன்னை அப்பா. இப்ப ஒரு நாளைக்கு உனக்குத் தைக்க துணி வராவிட்டால் நாங்க ரெண்டு பேரும் பட்டினி தான். எல்லாம் காலமம்மா.... கடவுளும் ஏனோ தெரியல எங்களத்தான் சரியாக் கஸ்ரப்படுத்திறார்.” என்றாள் மரகதம்.

“ இந்தப் பாழாய்ப்போன பிரச்சினை மட்டும் வராவிட்டால் நானும் படிச்ச ஒரு நல்ல நிலைக்கு வந்திருப்பன். அதோட என்னை அண்ணாவும் எங்களோடே இருந்திருப்பார். எங்களோடே ஆசை கனவுகளெல்லாதையும் முள்ளிவாய்க்கால் மண்ணுக்குள்ளை புதைச்சுப் போட்டுத் தானை இங்கை வந்தனாங்கள். இப்ப இஞ்சை நாங்கள் படிந கஸ்ரத்தைப் பார்த்தால் முள்ளி வாள்க்காலுக்குள்ளை நாங்களும் முடிஞ்சிருக்கலாம். போலத் தோணுதம்மா” என்றாள் தமிழரசி.

“ உன்னை குறிப்பையும் புறோக்கர் சண்முகன் அண்ணனிட்டைக் குடுத்தனான்தானை. அவரை நேற்றுச் சந்தையில் கண்டனான். அவர் சொன்னார். ஏதோ தனக்குத் தெரிஞ்சு நல்ல பெடியன் ஒண்டு கனடா விலையிருந்து வந்திருக்கிறாராம். அவரின்னை மனிசி ஏதோ வருத்தம்வந்து செத்துப் போட்டாளாம். அவருக்கு

ஒரு சின்னப்பிள்ளையும் இருக்குதாம். அதுதான் உங்கடை மகளை அந்தப் பொடியனுக்குக் கல்யாணம் கட்டிக் குடுத்தியள் எண்டால் மகளின்னை வாழ்க்கை நல்லாய் மாறிடும் என்று சொல்லிறார். அதோட உங்களுக்கும் சீதனம் குடுக்கிறது கஸ்ரம் தானே.. அவை ஒண்டும் கேட்க மாட்டினமாம். மகளின்னை காலிலை இருக்கிற குண்டுச் சன்னத்தையும் தன்னை காசிலை ஒப்பிரேசன் செய்வித்து எடுத்துப்போட்டு கனடாவுக்குக் கூட்டிப்போவாராம். நீங்கள் எங்கை தேடி அலைஞ்சாலும் இப்பிடி ஒரு தங்கமான மாப்பிள்ளையை எடுக்கேலாதாம். ஒமெண்டு சொன்னால் மேற்கொண்டு பேச வேண்டிய விடயங்களைப் பேசலாமெண்டு சொல்லிறார் பிள்ளை” என்று சொல்லி முடித்தாள் மரகதம்.

“அதற்கு நீங்கள் என்ன சொன்னீங்கள்?” என்று பதட்டத்தோடு கேட்டாள் தமிழரசி.

“ நீ எங்கட மண்ணுக்காகப் போராடியவள். எங்கட மக்களின்னை கண்ணீரைத் துடைப்பதற்காகப் போராடினவள். நடந்து முடிஞ்சு போரின்னை வடுக்களை உடம்பில் சுமந்து கொண்டு திரியிறவள். நாங்க இப்ப கஸ்ரப்படிநம் எண்டதுக்காக உன்ன ரண்டாம் தாரமாய் ஒருத்தனுக்குக் கட்டிவைக்க எனக்கு விருப்பமில்லை. பட்டினி கிடந்தாலும் பக்கத்து வீட்டுக்காரரின்னை படலயத் தட்டாத பரம்பரையடி நாங்கள். இப்படியான சம்பந்தங்கள் எங்களுக்கு வேண்டாமெண்டும் இறுதிச் சண்டையிலை விழுப்பண் அடைந்த இதுவரைக்கும் கல்யாணம் முடிக்காத ஒரு நல்ல பிள்ளையாய் இருந்தாச் சொல்லுங்கோ. நாங்கள் சீதனம் ஒண்டு எதையும் குடுக்காட்டியும் ஒரு சின்னப் பலசரக்குக் கடையெண்டாலும் வைச்சுக் கொடு

த்து என்றை மகளையும் மருமகனையும் என்னோடு வைச்சுப் பார்க்கத்தான் எனக்கு ஆசையெண்டும் பசித்தவனுக்குத்தான் பசியின் அருமை தெரியும். வலி பட்டவனுக்குத்தான் வலியின்றை அருமைதெரியுமம்மா. என்றை ஒரேயொரு மகனையும் இதுவரை தேடித்தேடிக் களைச்சுப் போட்டன். இன்னுமே காணைல்லை. இப்ப எனக்கு இருக்கிற ஒரேயொரு சொந்தம் நீதான். அப்படியிருக்க உன்னையும் எங்கையோ தூரதேசத்தில் கட்டி வைச்சுப்போட்டு அநாதையா நான் இஞ்சை சாகேலாதம்மா..” என்று கூறிக் கண் கலங்கினாள் மரகதம்.

“ சரியாத்தானேயம்மா சொல்லியிருக்கிறியள். உங்கள் இப்படிப் பேச வைச்சதுக்கு நாங்கள் வாழ்ந்த இடமும் இப்ப வாழற இடமும் தானம்மா காரணம். என்றைக்கோ ஒரு நாள் எங்களுக்கும் விடிவுகாலம் வரத்தானேயம்மா வேணும். இல்லாட்டி நாங்க இவ்வளவு நாளும் கடவுள்கையெடுத்துக் கும்பிட்டதற்கு பலனே இல்லாமல் போய்விடும். காலம் மாறுமம்மா. சரி..சரி ஆரோ உடுப்புத்தைக்க வருகினம் போல கிடக்கு. அந்தச் சட்டிக்குள்ள கத்தரிக்காயை வெட்டிப்போட்டு அடுப்பில வையுங்க நான் வந்து மிச்சக் கறியை வைக்கிறன்...” என்று கூறியவாறு அவ்விடத்தைவிட்டு நகர்ந்தாள் தமிழரசி. தமிழரசி செல்வதை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தாள் மரகதம்.

எழுத்தாளர்கள் கவனத்திற்கு:

சிறுகதை மஞ்சரிக்கான சிறுகதைகளை ஆனுப்பி வையுங்கள். இலங்கையிலிருந்து எழுதப்படும் பிரசுரிக் கப்படும் சிறுகதைகளுக்கு 1000 ரூபா சன்மானம் வழங்கப்படும். அத்தோடு பிரசுரிக்கப்படும் எட்டுச் சிறுகதைகளில் மூன்று சிறுகதைகள் நடுவர்களினால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு கதைக்கும் 1000 ரூபா பரிசில் சான்றிதழோடு வழங்கப்படும்.

தி .ச. வரதராசன்

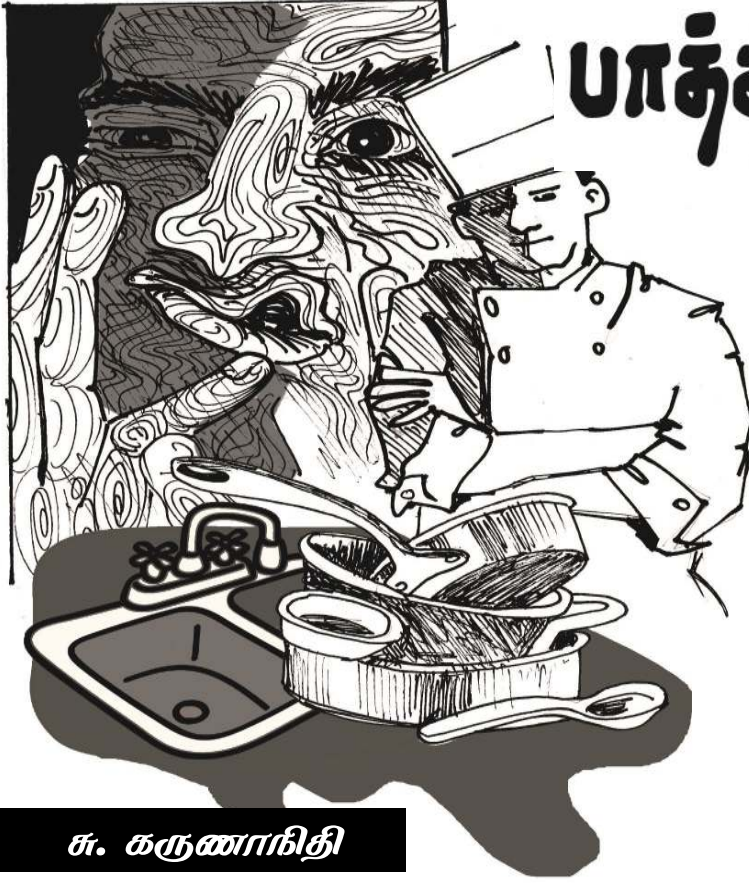
1924 இல் பொன்னாலையில் சண்முகம் - சின்னத்தங்கம் தம்பதியினரின் நான்கு குழந்தைகளில் மூன்றாவதாகப் பிறந்தவர் வரதர் என்கின்ற தி.ச.வரதராசன்.

இவரது முதற் சிறுகதையான கல்யாணியின் காதல் ஈழகேசரியில் வெளியானது. ஜூன் 13, 1943 இல் ஈழத்தின் முதல் எழுத்தாளர் சங்கமான “தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம்” தொடங்கப்படக் காரணமாயிருந்தோரில் இவர் ஒருவர். இதே ஆண்டில் (1943) ஈழகேசரியில் வரதர் எழுதிய **ஓர் இரவினிலே எனும் வசன கவிதையே ஈழத்தின் முதற் புதுக்கவிதை எனப்படுகிறது.** வரதரின் முதற் சிறுகதைத் தொகுதியான கயமை மயக்கம் 1960இல் வெளியானது.

மறுமலர்ச்சி சஞ்சிகையின் (1946 - 1948) ஆசிரியர் குழுவில் ஒருவர். ஆனந்தன் (1952), தேன் மொழி (1955), வெள்ளி (சஞ்சிகை), புதினம் (வார இதழ்), அறிவுக் களஞ்சியம் (1992-1995, 1998) ஆகியன இவர் நடத்திய இதழ்கள்.

வரதர் தொழிலால் ஓர் அச்சு முகாமையாளர். “வரதர் வெளியீடு” என்னும் வெளியீட்டு முயற்சியின் மூலம் பெருமளவு நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையின் இலக்கிய வழியே வரதர் வெளியீடாக வெளிவந்த முதல் நூலாகும். மஹாகவி, வித்துவான் பொன். முத்துக்குமாரன், செங்கை ஆழியான், சாந்தன், க. கைலாசபதி, முருகையன், நா. சோமகாந்தன், நாவற்குழியூர் நடராஜன் போன்ற பலரது நூல்கள் வரதர் வெளியீடாக வெளிவந்துள்ளன. பதினைந்து வயதிற்குட்பட்ட சிறார்கள்க்காக வரதர் கதைமலர் தொடரில் ஐந்து நூல்களை வெளியிட்டார். வரதரின் பல குறிப்பு என்ற பெயரில் தமிழ் மக்களுக்குத் தேவையான பலவித விடயங்களைத் தொகுத்து ஆண்டுக்கு ஒன்றாக நான்கு பதிப்புகள் வெளியிட்டார்.

வரதரின் சேவைகளைப் பாராட்டி இலங்கைக் கலைக் கழகம் அவருக்கு **சாகித்திய இரத்தினம்** எனும் பட்டத்தை அளித்தது.

சு. கருணாநிதி

பார்க்குரங்கர்...

இண்டைக்கு அவன் நான் போனதுக்குப் பிறகு வெயிட்டர் பெட்டையோட உரஞ்சி உரஞ்சிக் கதைச்சுக் கொண்டு நிண்டு போட்டு வேலையை முடிக்காமல் போயிருக்கிறான். தொட்டியினுள் கிடப்பவை என்னவென இனம் காண முடியாதவையாக மனித மனம் போல் கிடந்தது. தொட்டியின் கழிவுநீர் வெளியேறும் அடைப்பைப் பிடுங்கினான் கழிவுநீர் மெல்ல வெளியேறத் தொடங்கியதும் கோப்பைகள், கறண்டிகள், ஊறப் போட்ட அடிப்புடிச்ச சட்டிகள் பொரிக்கும் தட்டுகள் எண்ணைப் படிவுகளோடு ஊறிக் கிடந்தன.

சிறி காலை பத்துமணிக்குக் குசினிக்குள் பிரவேசித்தான். பாத்திரங்கள் கழுவும் தொட்டியில் கழுவ வேண்டிய பாத்திரங்களுடன் அழுக்குநீர் நிறைந்து கிடந்தது. வழமைக்கு மாறாக நிலம் கூடத் துடைக்காமல் பிசுபிசுப்பாகவிருந்தது. இரவு வேலை முடிந்து போகும் போது கடைசியாகக் குசினியை விட்டுப் போன பிலிப்பை மனதிற்குள் கடிந்து கொண்டான். அவனிடம் கார் வசதியிருப்பதால் அவன் தான் கடைசியாக முடிவு வேலைகளை செய்து முடிப்பவ னாயிருந்தான். சிறி சமையல் வேலையும் வாடிக்கையாளர்களின் வருகையும் நின்று போனால் வேலை முடிந்து வெளியேறி விடுவான். மிகுதி செய்ய வேண்டியதையெல்லாம் பிலிப்தான் நின்று முடித்து விட்டுப் போவான்.

சுடுநீரைப் பிசிறி அடித்தான். பாத்திரங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்றாக முட்டி மோதிக் கொண்டன. சிறித்தன அல்லது தமக்குள் பேசிக் கொண்டன.

“சிறி வந்திட்டான் ரா பிலிப் செய்த வேலைக்கு இண்டைக்கு ஒரே குழப்பமாத் தானிருக்கப் போகுது. சிறி நிற்கும் வரையும் பிலிப் வேலை செய்வான். போனதுக்குப் பிறகு வேலை செய்யாமல் சும்மா நிண்டுட்டுப் போவான்.

“ஓம் உண்மைதான் முதலாளி வரேக்க சிறி போட்டுக் குடுப்பான்”

“பின்ன என்ன, சொல்லத்தான வேணும் பிலிப் சம்பளமெடுக்க சிறியா வேலை செய்யிறது”

சிறி பாவம் பிரெஞ்சு நல்லா கதைக்க தெரியாததால்

எல்லாத்துக்கும் ஓம் ஓம் எண்டுவான்”

“நீ சிறிக்காகக் கதைக்காத” கோப்பையைச் சட்டி கண்டித்தது

“நீ இண்டைக்கு உடையப்போற கவனம்” தட்டு கோப்பையை எச்சரித்தது. குசினிக்குள் வேலை செய்பவர்களுக்குச் சக ஊழியர்களுடனோ அல்லது நிர்வாகத்துடனோ கோபம் வந்தால் சட்டி தட்டுக் கோப்பைகளுடன் சண்டை செய்வதுதான் தேச வழமையாகி விட்டது. சிறியின் குணத்தையும் இயல்பையும் அவன் கையாளும் பாத்திரங்கள் கூட நன்றாகத் தெரிந்து வைத்திருந்தன.

முதலாளி வந்தான். “வணக்கம் சிறி எப்பிடி சுகம். ராத்திரி ஹயில் வேளைக்குக் கிடைச்சதா.” சிறி யும் பிரெஞ்சில் வணக்கம் சொன்னான். சிறி கோபத்துடனிருப்பானென்பதை உணர்ந்து கொண்டு “பிலிப் இப்பிடியே விட்டுட்டு போயிற்றானா?”

முதலாளி முடிப்பதற்கு முன் “இவனோட வேலை செய்ய ஏலாது. இவன் எப்போதும் இப்பிடித்தான் நான் அவனுக்காக வேலை செய்ய வேணுமா?” சற்றுக் கோபமாகச் சொன்னான்.

“இல்ல சிறி சனம் சுணங்கித்தான் போனதுகள் அது தான் முடிக்கயில்ல.”

வெள்ளை முதலாளி வெள்ளைக்காகத்தான் பேசுவான். “பிலிப் போனதிற்குப் பிறகு வந்த கோப்பையள நான் தான் போட்டுத் தண்ணி நிறைச்ச விட்டனான். இரவுக்கு வருவான். விளங்கப்பட்டுத்தான்.”

சொல்லி விட்டுச் சிறியை அமைதிப்படுத்திப் பிலிப் பினது பிழையைத் தனதாக்கிக் கொண்டு அப்பால் சென்றான்.

தொழிலாளிகள் எதையாவது கேட்டால், கதைக்க

முனைந்தால் கேளாதவர் மாதிரி இருப்பதும் அல்லது கேளவியை இடை முறிப்பதும் கேள்வியை மழுங்கடிக்கவும் பதில் சொல்ல சந்தர்ப்பத்தைக் கால அவகாசத்தை இல்லாமல் செய்து தட்டிக் கழிப்பதும் பொதுவாக எல்லா முதலாளிகளினதும் இயல்பான குணம்சம். கொழும்பு நாலாம் குறுக்குத் தெருவிலிருந்து பிரான்சில் வெள்ளை முதலாளிகளிடமும் கபடத்தனமான மிலேச்சத்தனமான போக்கைக் கண்டுணர்ந்தவன். முதலாளிகளுக்குரிய சிறப்பம்சம் இவை தான் அரசியல் வாதிகளைப் போல். தானாக நீர் நிறைந்து தானாகச் சூடாகித் தானாக இயங்கும் கழுவும் இயந்திரத்தினுள் கோப்பைகளையும் சட்டிகளையும் அடுக்கிக் கதவினை மூடினான். மத்தியான வியாபாரம் முடிய பி.ப. 3 மணிக்கு நிலம் துடைக்கத் தானே வேணுமென நிலத்தை மேலோட்டமாக துடைத்தான்.

எரிவாயு அடுப்பைச் சிகரற் லையிற்றறால் பற்றவைத்துச் சமையல் வேலைகளைத் தொடர்ந்தான். பெரிய சட்டியில் நீரைவார்த்து அடுப்பேற்றினான். உப்பு கைக்குள் வந்தது. போட்டான். பிலிப் வேலைக்கு வரட்டும் கிழிக்கிறன். அவன் சம்பளமெடுக்க நான் வேலை செய்யிறதோ? ஒண்டா வேலை செய்யிற நாம கொழுவல்படாமல் சுமுகமா இருக்க வேணும் ஏதும் பிரெஞ்சில் தெரியாதவற்றைக் கேட்டு அறியலாம். பொதுவிடயங்களைச் சட்ட திட்டங்களை சொல்லுவான். அதுக்காக அவன்ர வேலை, என்ரவேலை, எண்டு பார்க்காம செய்யிறனான். அத அவன் வாய்ப்பாய்ப்பயன்படுத்தி என்னைக் கொண்டு தன்ர வேலையையும் செய்விக்கிறான். நான் ‘செவ்’ ஆ அவன் ‘செவ்’ ஆ. (செவ் –பிரதானமானவர்) அவன் வரட்டும்.”

கத்தியைக் கூப்பிட்டான். வந்தது. வெங்காயமும் கிழங்கும் தானாகவே வெட்டும் பலகையில் வந்த மர்ந்தன. அளவாக வெட்டினான். ஒலிவ் எண்ணையைக் கூப்பிட்டான். வரவில்லை. தேடியேடுத்தான். மாட்டின் பின்னங்கால் சதைப்பகுதி பயபக்தியோடு பலகைக்கு வந்தது. சிறியின் மன நிலையை புரிந்து கொண்ட மாதிரிப் பாத்திரங்களும் பொருட்களும் இசைவுபட்டன. ஐந்து ஆறு வருட அனுபவம். குசினியின் சுவர் கூட சிறியின் உடல் மொழியை உணர்வை தெரிந்திருக்கிறதென்றாலும் மிகையில்லை.

எங்கட நாட்டில் சாப்பாட்டுக்கடைகளில் மதியம் 'இன்றைய ஸ்பெசல் 'மெனு பலகையில் போடப்படுவதுபோல், நேற்றுத் தீர்மானித்தபடி எழுதிவெயிற்றர் பெட்டையிடம் கொடுத்து விட்டு வேலையில் மும்முரமானான். தொலை பேசி அறியது வெயிற்றர் பெட்டை ரிசீ வரை எடுத்தாள்.

"சிறி இண்டைக்கு பன்னிரண்டு மணிக்குப் பதினைஞ்சு சனம் வருகுதாம்" சேர்விஸ் தொடக்கத்திலேயே இவ்வளவு சனம் வருகுதென அவளும் சினந்தாள். "இந்தச் சனம் கொஞ்சம் சுணங்கி வந்தாலென்ன. கதவு திறந்த உடன வாரதெண்டு நிக்ருதுகள்." சிறியும் சினந்தான்.

நிலக்கீழ் அறையினின்று முதலாளி மேலே வந்து "சிறீ, ஸ்ரெலா, இண்டைக்கு ஸ்ரட்டு பிரான்சில் புட்போல் மச் நடக்குது, சனம் வரும் எல்லாத்திலும் அதிகம் தயார்படுத்தி வையுங்கள்" கட்டளையைச் சிரசேத்தினர்.

வாடிக்கையாளர்கள் குழுவாக வருவதாக விருந்தால். பல நாட்களுக்கு முன் அல்லது சில வாரங்களுக்கு முன் அறிவித்து இடம் ஒதுக்கித் தான் வருவது வழமை இது திடீரென்று வருவதால்

பணியாளர்களுக்கு வேலைப்பளு கூடித் தயார்படுத்தலுக்கு நேரம் போதாதினால் கோப்பப்படுவதுண்டு.

"ஸ்ரெலா.... வா விளையாடுவம் புட்போல் மச்சுசினிக்குள்ள." சிறி சிரித்துக் கொண்டே சொல்ல அவளும் குலுங்கிச் சிரித்தாள். சிரித்ததில் இருவரினது மனமும் கோபமாறி சம நிலைக்கு வந்தது.

ஸ்ரட்டு பிரான்ஸ் பிரான்சில் அதிக அளவு இருக்கைகள் கொண்ட உள்ளக விளையாட்டு மைதானம். உலக அளவில் விளையாட்டுகள் நிகழ்ச்சிகள் இல்லாதபோது உள்ளூர் நிகழ்ச்சிகள் எப்போதும் நடந்து கொண்டிருக்கும். கட்டிய செலவுகளை வசூலிக்க வேண்டுமல்லவா. பலியாவது மக்கள் தானே! தேவையோ தேவையற்றவையோ நிகழ்ச்சிகள் நடந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. அதுனூடாகப் பலர் சீவித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். வாழ்கிறார்கள். அடி தடி, தட்டு, வெட்டு, கொத்து, அவியல், சீவலெனத் தட்டி முட்டி வேலை விரைவுமற்றவர்க்கு விளங்கக் கூடியமாதிரி வேலை செய்து கொண்டிருக்க முதலாளி வந்து "சிறி நான் வந்து உதவி செய்யிறன். சனம் நேற்று புக் பன்னியிருந்தால் மேலதிகமாக பிலிப்ப காலமையே கூப்பிட்டிருக்கலாம்... யோசிக்காத வாரன்"

"பறவாயில்லை, நான் தனியச் செய்யிறன்." வேலையைக் கூடச் செய்தால் சம்பளம் கூட்டியா தரப்போறான். அதுவும் இத்தாலிக்காரன் வேற வழியில்லை. செய்துதான் ஆகவேண்டும்..

சாப்பாட்டுக் கடையில் வேலை செய்வது ஒரு போர்முனையில் நிற்பது போன்ற இயங்கு நிலை. எத்தனைபேர் எங்கிருந்து எப்படி வருவார்கள் என்பது தெரியாது. இல்லாதவற்றைக் கூடக் கேட்பார்கள், அதிரடித் தாக்குதல் மாதிரி எப்போதும் தயார்

நிலையில் இருக்க வேண்டும்.

எங்களது குடும்ப நிலைமை, சூழல் , எங்கட பலவீனங்கள் அவங்களுக்கு நல்லாத் தெரியும். மனிதாபிமானமற்ற இன்றைய உலகத்தில் மற்றவர்களின் பல வீனங்களையும் சந்தர்ப்பங்களை

னிப் பாத்திரங்கள் சிறியை வைத்து வேலை செய் வித்தன. ஐந்து ஆறு வருட அனுபவத்தின் பின் இபோ அனைத்து குசினி உபகரணங்களையும் வைத்து சிறி வேலை செய்விக்கின்ற நிலமைக்கு எல்லாம் பழக்கப்பட்டு இலகுவாகி விட்டது.

பிற்பகல் மூன்று மணிக்கு பகல் வியாபாரம் முடிந்து வீடு திரும்பினான். போகும் போதும் கூட இரவு ஏழு மணிக்குவந்து சேர்விசுக்கு என்னென்ன அவிக்க வேண்டும் வெட்ட வேண்டும் என்று திருக்குறளை, தேவாரத்தை மனனம் செய்வது போல் மனதிற்குள்ளே நிகழ்ச்சி நிரலைத் தயார்ப்படுத்திக் கொண்டே போனான்.

மாலை ஏழுமணிக்கு மீண்டும் வேலைக்கு வந்தான். பிலிப் வேளைக்கே வந்து முதலாளியும் அவனுமாகக் காப்பி குடித்துக் கொண்டிருந்தனர். சிறியைக் கண்டதும் சிறிக்கும் ஒரு காபியைத் தயார்படுத்திக் கொண்டே

“சிறீ வணக்கம்” பவ்வியமான பாசாங்கோடு “உனக்கு ஒருகட்டி

யும் வைத்தே பிழைத்துக் கொண்டிருப்பது உலக ஆதிக்க அதிகார வர்க்கத்தினரின் வரையறைவு. இந்த ஒழுங்கில் நாமும் பயணிப்பதே நமது வாழ்வாகிப் போகிறது. கட்டுண்டு கடமையென்று கூலிக்கு மாடுகளாய் உழைக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம்.

எல்லாத் தயார்படுத்தல்களையும் செய்து முடித்துத் தாக்குதலுக்குத் தயாரானான். முன்பெல்லாம் குசி

சீனியா ரெண்டு கட்டி சீனியா போட”

“ஒருகட்டி காணும்” ஒரு கட்டியைப் போட்டுக் கலக்கினான். சமாதானப் பேச்சு வார்த்தைக்கான மேசை போல. சிறி எந்த மனநிலையையும் வெளிப்படுத்தாத வனாய் சுமுகமாகவே இருந்தான்.

இருவரும் குசினிக்குள் வேலையைத் தொடங்கினர் எப்போதும் சிறிக்குப் பிலிப்பினது தயவும

உதவியும் தேவைப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கும் என்பது பிலிப்பிற்கு ஒரு வாய்ப்பான பிடி. பிரான்சு செய்திகள் தகவல்கள் இவன் மூலமாகவே கேட்டறிவது சிறியின் இயல்பு. பிலிப் போத்துக்கல்லில் பிறந்து பிரான்சில் வளர்ந்து படிப்பை முடித்து விட்டுப் படிப்பிற்கேற்ற வேலை தேடிக் கொண்டிருப்பவன். பகுதி நேரத்திற்கு உதவி சமையல்காரனாகச் சிறியோடு வேலை செய்கிறான்.

“இண்டைக்கு வீக்கெண்ட் நல்ல சனமாயிருக்கும் இண்டைக்குச் செத்தம்” பிலிப்பையும் எச்சரிக்கையான தயார் நிலையில் வைத்தான்.

“சிறி இந்த ரெண்டு பிளாஸ்டிக் வாளியையும் ஏறியாத வை. நான் வீட்ட கொண்டு போறன்.”

“நீ வாஸ்கொடகாமாவினர் பமிலி போலயிருக்கிற.” சிரித்துக்கொண்டே சொன்னான்.

“ஏன் சிறி”

“உலகத்தில முதல் கள்ளன் வாஸ்க்கொடகாமா தான். வாஸ்க்கொடகாமா அண்டைக்குச் செய்ததையே நீ இண்டைக்கும் செய்யிற நீங்கள் புத்திசாலிகளில்ல கொள்ளையும் களவும்தான் உங்கடவேல” கடுமையான கருத்தைச் சிரிப்போடு நகைச் சுவைபாணியில் சொன்னான் சிறி.

“உண்மைதான் சிறி”

பிலிப் ஒத்துக்கொண்டான்.

“இந்த வாளியக் கொண்டுபோய் என்ன செய்யப் போற ?”

“வீட்டுக்குத் தேவைப்படும்தானை”

“சிறி நாங்கள் உழைக்க வந்தனாங்கள் உன்ன மாதிரித்தான் நானும் இத அநியாயமாக்காமல் பாவிப்பம் இது ஒரு வகையில சம்பாதிப்புத்தானை “

“இல்ல பிலிப் நாம ரெண்டுபேரும் ஒண்டல்ல. நாங்கள் வந்தது அகதியாக, நீ வந்தது உழைக்கிறத்துக்காக. வெள்ளையர்கள் நாங்கள் சம்பாதிக்க வந்தனாங்க ளெண்டுதான் நினைக்கிறாங்கள்.”

“அது உண்மைதான் “

பிலிப் ஒத்துக்கொண்டு வேறுவழியில் சிறியை மடக்கலானான்.

“முந்தி நீங்கள் இருக்கேக்க உங்கட நாட்டுக்கு வந்து நாங்க சம்பாதிச்சம். இப்ப நீங்களாகவே வந்து எங்களுக்கு உழைச்சுக் குடுக்குறீங்க. நீங்கள் மட்டுமென்ன அறிவாளியளா ?”

“நாங்கள் வந்துதான் உங்களுக்குப் படிப்பிச்சனாங்க”

“இல்ல ஆங்கிலேயன்தான் எங்களுக்கு படிப்பிச்சவன் நீங்களில்ல.”

“அவனும் நாங்களும் வெள்ள நிறம்தான் அவங்களையும் சேத்துத்தான் சொன்னான் நாங்களெண்டு.”

“அப்ப நாங்கள் பலமாக இருந்தம் நீங்க அங்க வந்து (சுரண்டல் என்பதற்கு பிரெஞ்சு சொல் தெரியாததால்) களவெடுத்தீங்க, இப்ப இங்க கூப்பிட்டு வேல செய்வீக்கிறீங்க. நாங்க பலவீனப்பட்டம்”

“அப்ப நீ எனக்காக வேலை செய்யத்தான் வேணும்.”

நளினத்தோடு உடலைக் குலுக்கியபடி கூறினான்

பிலிப் மீண்டும் தன்பக்கம் நியாயமிருப்பதாய் ஒரு பெருமிதத்தோடு சொன்னான்.

“இப்ப நான் தான் செவ் இஞ்ச. உனக்குத் தெரியும்தானை.”

“அது ஒகே சரி சரி. உனக்கு நல்லா பிரெஞ்சு தெரியாது உன்னோட கதைக்க ஏலாது. நாம அரசியல விடுவம் உரையாடலைத் திசைதிருப்பவும் முடிவுக்குக் கொண்டு வரவும்.”

“சிறி நானொரு கோப்பி குடிச்சிட்டு வாறன்” பார் இற்குச் சென்றான்

வெள்ளையர்கள் வந்து சுரண்டினார்கள் அன்று, நாங்களாகவே வந்து செத்துக் கொண்டிருக்கின்றோம் இன்று. அன்றிருந்த நிலை பலம். இன்றிருக்கும் நிலை பலவீனம். இதில் யார் வென்றார்கள், வாழ்ந்தார்கள். வாடிக்கையாளர் வரத் தொடங்கினர் அவரவர் வேலையில் மும்முரமாகி மூழ்கினர். அவரவர் விருப்பிற்கேற்ப, ஆடு, மாடு, கோழி, மீன் என எல்லா விலங்கினங்களும் நூடில்ஸ் வகையறாக்களும், கிழங்கு, மரக்கறிகளென, அரை அவியல், காலவியலென வெந்து பொரிந்து அவிந்து, வாசமும், நாற்றமுமாய் தட்டி கொட்டி கழவி, துடைத்து வேலையை முடித்து இரவு பதினொரு மணிக்கு சிறி வேலையிடத்தினின்றும் வெளியேறினான். கழுவ வேண்டிய பாத்திரங்களை ஒழுங்காக அடுக்கி வைத்துவிட்டிருந்தான், அலங்கோலமாக விட்டு விட்டுப் போவது சட்டப்படி சிறிமீது குற்றமாகிவிடும் என்பதற்காக. சிறி போகும் போது தன்சுயத்தை நிமிர்த்தி மேலாளர் என்ற அதிகாரத்தொனியில்

“பிலிப் வேலையை முடிச்சிட்டுப் போ இரவு மாதி ரிக் குப்பையாக விடாத” கட்டளையிட்டான். நீ இப்படியே விட்டெயண்டா உனக்கு வேலை இருக்காது நாளைக்கு”

பிலிப் அங்கீகரிக்கப்படாத வேலைகாரன் ஒவ்வொரு நாளும் வேலைமுடிய கூலியை வாங்கிக் கொண்டு போபவன் ஆகவே சிறியின் கட்ட

ளைக்கு இணங்கிப் பணிந்து போகத்தான் வேண்டும் பிலிப்பும்

“ஆம் செவ்” நக்கலாகவும், நளிமமாகவும்

“சிரிக்காத இது பகிடியில்ல”

“ஆம் செவ் “

“நாளைக்கு நீ அடி வாங்குவ.”

“ஆம் செவ்”

நம்மால என்னத்தைத்தான் சாதிக்க முடியுது, பிறந்த மண்ணில் வாழ்வமைத்துக் கொள்ள இயலாத அங்க வீனர்கள். நம்ம பேச்சை, கோரிக்கையை யார் தான் கேட்கிறார்கள், எங்குதான் செல்லுபடியாகுது, எத்துணைத் தகுதியிருப்பினும் நாம் இரண்டாம்தரம் தான். அதே குசினிப் பாத்திரங்கள் நேற்றிரவு மாதிரியே கிடந்தன சிறிபோகும்போது. வெயிட்டர் பெட்டையும் நேற்று மாதிரியே நிற்கின்றாள். பாத்திரங்கள் தமக்குள் உரையாடின. இவன் பிலிப் இண்டைக்கும் இப்பிடிச்செய்தால் அவனுக்கு நாளைக்கு வேலையில்லாமற் போகும். ‘சிறி எவ்வளவு நல்லவன் அப்பாவி’ எப்படியும் இண்டைக்கு பிலிப் முழு வேலையையும் முடிச்சு விட்டுத்தான் போவான். சிறியோட கோவிச்சுக்கொண்டு, அவனால எதையும் சாதிக்க முடியாது. சிறியும் பாவம். அவன் குடும்ப நிலமை, மொழியறிவு, எல்லாத்துக்கும் நசிந்து, வளைந்து குடுத்துக் கொண்டு போகிறான். ‘இத பிலிப் தன்ர லாபத்திற்குப் பயன்படுத்துறான். அவனுக்கும் இவனை விட ஏலாது. இவன் வேணும் அவனுக்கு. இவனுக்கு அவனைவிட ஏலாது. அவன் வேணும் இவனுக்கு. பாத்திரங்களும் சிறியைப்பற்றி பேசிக் கொண்டிருந்தன. அஃதிணைப் பொருட்கள் கூடச் சிறியின் மீது பச்சாதாப்பட்டன.

வடிகை முற்றம் . . . .

டென்மார்க் . . . . .

கடந்த வாரம் சிறுகதை மஞ்சரி என் கைகளை எட்டியது. இச்சிறுகதை மஞ்சரி ஆசிரியர் கரவை மு.தயாளன் அவர்களின் கட்டும் உழைப்பில் 10 எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள் ஒரே மஞ்சரியில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

மஞ்சரியின் அட்டைப்படம், வடிவமைப்பு தரமாகவும் அழகாகவும் இருக்கிறது. ஒரே இதழில் பத்து வெவ்வேறு எழுத்தாளர்களை அறிந்து அவர்களின் கதைகளையும் படிக்கும் வாய்ப்பு இந்த மஞ்சரியுடாகக் கிடைக்கிறது.

கதைகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் கீறிய படங்கள் அழகாக இருக்கிறது. அத்தோடு சிறுகதை பற்றிய தகவல்களையும் இடையிடையே எழுதியிருப்பது படிப்பவர்களுக்குப் பயனாக உள்ளது. இப்பத்துக் கதைகளில் **"போர்வை"** என்ற கதையை நான் எழுதியிருக்கிறேன். ஏனைய 9 கதைகளும் சமூகம் சார்ந்த கதைகளாக எழுதப்பட்டுள்ளன. முதலாவது கதையான **"நிறக் கவர்ச்சி"**

என்ற கதையில் பணம் படைத்தவன் ஒரு வன் அழகான பெண்ணை பொருளைப்போல் வாங்குகிறான் ஆனால் வறிய பெண்

தனது வாழ்க்கைத் துணையைக் கூடத் தேர்வு செய்யும் சுதந்திரத்தை இழக்கிறான் என்பதை எழுத்தாளர் அலெக்ஸ் பரந்தாமன் அழகாகச் சொல்லியுள்ளார். இரண்டாவது கதையான **"ஒரு மாற்றம்"**

என்ற கதையில் ஒருவருடைய உழைப்பை தனதாக்காது அவரை மதிப்பதே மாண்பு என்று கூறும் இக்கதையை எழுத்தாளர் என் நஜமுல் ஹசைன் எழுதியுள்ளார். இறுதிவரை விறுவிறப்பாக நகர்த்திய உத்தி நன்றாக இருந்தது. மூன்றாவது கதையான

"ஒரு ஓடலியின் கனவு நிறைவேறுகிறது"

என்ற கதையில் சமூகநலனும் தனது தொழிலில் விசுவாசமும் கொண்ட ஒருவர் அதன் வளர்ச்சியில் கொண்ட அக்கறை இறக்கும் வரை இருக்கும் என்பதை நன்றாக எழுத்தாளர் கோவினார் சொல்வராசன் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

நான்காவது கதையான **"வலிதாங்கி"** யில் மாற்றுத்திறனாளியான முன்னாள் போராளியை நாயகனாக்கி நல்ல மனமும் மனத்திடமும்

வலியோடும் வலிமைபெறு என்று அழகாக கதாசிரியர் கே. வி ஜயசங்கர் எழுதியுள்ளார். காலத்தின் தேவையான இந்தக் கதையின்

முடிவும் மாற்றுத்திறனாளிகளுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் தன்னம்பிக்கையை வளர்க்க ஏதுவாக இருக்கும்.

ஐந்தாம் ஆறாம் கதைகள் மதுவால் சீரழியும் குடும்பங்களைப் பற்றியது.

ஐந்தாவதில் மதுவருந்தி வாகனம் ஓட்டி ஒரு உயிர்போகக்

காரணமாகிச் சிறையில் இருக்கும் அப்பாவிற்காக ஏங்கும் பிள்ளையைக் கதை சொல்லியாக்கிக் கதையை அழகாக நகர்த்துகிறார் கதாசிரியர் உரும்பிராய் எம்.ரி செல்வராசா. ஆறாவதாக "கானல்" என்ற கதையில் பாசமுள்ள குடும்பத்தில் பிறந்த பெண்ணின் கனவுகள் அத்தனையையும் கணவனின் மதுபானம் அளித்துவிடுகிறது. மதுவிற்கு அடிமையானவர்களே உங்கள் வீடு இருனால் சூழ்ந்து போகிறது வெளிச்சம் தேடுங்கள் என்று தன் கதையினூடாக வலியுறுத்துகிறார் கதாசிரியர் கர்ணன் சின்னத்தம்பி ஏழாவது கதையில் காதல் ஏமாற்றம் எத்தனை வலியானது என்பதை இளைஞர்கள் புரியும் வகையில் கதாசிரியர் குலசிங்கம் வீசீகரன் சொல்லிய விதம் நன்று. ஏமாற்றப்பட்ட பெண்ணின்

அடுத்தகட்ட நகர்வையும் இளைஞர்களுடாகச் சொன்னதும் சிறப்பு உண்மையான ஊர். இடங்களை குறிப்பிட்டு கதையை நகர்த்தியது உயிரோட்ட மாக இருக்கிறது எட்டாவது கதை **"போர்வை"** என்ற தலைப்பில் நான் எழுதியது. ஒன்பதாவது கதை எத்தனையோ கலை ஞானிகள் உருவாக்கிய கலைஞனின் ஏழ்மை யும், அரசு உதவிகள் எதுவும் அவரைச் சேரவில்லை என்ற ஆதங்கத்தையும் அழகாக இடையிடையே உரையாடல்களால் உயிர்கொடுத்து கதாசிரியர் மன்னார்

அமுதன் நன்றாக வெளிப்படுத்துகிறார். எந்த விடயத்தையும் ஆவணப்படுத்துவது எத்தனை அவசியம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. பத்தாவது கதையில் ஆண்பிள்ளையின் சுயநலமும் பெண்பிள்ளையின் வீட்டுப்பொறுப்பும்

அழகாக "சுமைதாங்கி" என்ற கதைமூலம் வெளிப்படுத்துகிறார் கதாசிரியர்

சிவரமணி. பெண்ணானாலும் உழைத்து தன் தாய் சகோதரங்களைக் காக்கும் பல பெண்களின் வாழ்க்கையைக் கதையுடாக காட்டியிருக்கிறார்.

மொத்தத்தில் எல்லாக் கதைகளும் நன்றாக இருக்கிறது. சில கதைகளின் தலைப்பே கதையின் முடிவைச் சொல்வதாக இருக்கிறது. சில கதைகளின் தொடக்கம் முடிவு என்னவாக இருக்கும் என்பதை ஊகிக்க வைக்கிறது. கதையின் முடிவு இறுதியில் தெரிவதே நன்று என்பது என் கருத்தாக இருக்கிறது. என் கதையில் கூட பல தவறுகள் உண்டு எழுதி எழுதி எம்மெழுத்தைச் செதுக்குவோம்.

- நக்கீரன் மகள் (டென்மார்க்)

லண்டன் . . . . .

அன்புள்ள நண்பர் தயாளனுக்கு,

வணக்கம். உங்கள் வெளியீடான சிறுகதை மஞ்சரி - முதலாவது இதழ் கிடைத்தது. படித்தேன். படிக்குமுன்னமே இப்படியான ஒரு முயற்சியை ஊக்குவிக்கவேண்டும் என்பதால், சந்தாவுக்கான காசோலை ஒன்று அனுப்பினேன். அது இதுவரையில் உங்களை வந்தடைந்திருக்கும்.

எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்க, அறிமுகம் செய்ய இது ஒரு நல்ல மேடை. அதை நீங்கள் அமைத்துக் கொடுத்திருக்கிறீர்கள். அத்துடன் அமையாது, ஈழத்து எழுத்தாளர்களுக்குச் சன்மானம் வேறு வழங்குகிறீர்கள். இது வரவேற்கப்படவேண்டிய ஒரு நல்ல விடயம்.

இனி, நூல்பற்றி.

அழகாக அமைந்துள்ளது. ஆங்காங்கே குறுந்தகவல், துணுக்கு மிகவும் பயனுள்ளவை. எழுத்தாளர்களை அறிமுகம் செய்திருப்பதும் அவர்களின் கதை பற்றிச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டுருப்பதும் கொஞ்சம் வித்தியாசமான, வரவேற்கத்தக்க முயற்சி. உட்பக்கங்களில் வரிகள், வார்த்தைகள் சில இடங்களில் பிரிந்து இருக்கின்றன. அது அடுத்த இதழில் கவனிக்கப்பட வேண்டியது. **கண்ணாடி வீட்டிலிருந்து கல்லறிகிறேன். கசைத்திலும் சில** இடங்கள் அப்படி வருவதுண்டு. ஆனால் இங்கே கொஞ்சம் அதிகமாகவே தெரிகிறது. நன்றிகள் என்றொரு சொல் தமிழில் இல்லை. நன்றிதான் சரி.

இனி, கதைகள் பற்றிய என் கருத்துக்கள். சரி, தவறு என்று வாதிடவேண்டியதில்லை. அவை என் கருத்துக்கள். அவ்வளவே. உங்களையும் பொறுப்பாக்க இயலாது. அவை அந்தந்த எழுத்தாளர்களுக்கு உரியவை.

நிறக்கவர்ச்சி சுமாரான ஒரு கதை. நிறக்கவர்ச்சி என்பதைவிடப் பணக்கவர்ச்சி என்ற தலைப்பு பொருத்தமாக இருந்திருக்கும். பெற்றொர் பணத்துக்காகத்தானே திருமணத்துக்குச் சம்மதித்தார்கள். 'ஊடகம் சார்ந்த அறிவு எதுவும் அவளுக்கு இருக்கவில்லை' என்ற தொடரில் **இருக்கவில்லை** என்பது சுற்றிவளைத்த தமிழ். அவளுக்கு இல்லை என்றாலே போதும். 'ஒப்புநோக்குநர் பதவிக்குப் பொருத்தமான சகல **தகுதி நிலைகளும்** தகுதியும் என்றாலே போதுமே. பக்கம் 6 இல் இரத்த **உரித்துக்கள்** என்று வருகிறது. உருத்து என்பதுதான் சொந்தம். உரித்தல் என்றால் தோலை உரித்தல், ஆடையை உரித்தல். பக்கம் 7 இல் **தன்ற** தாய் தேப்பனை என்று இருக்கிறது. தன்றை என்பதே சரி?? பக்கம் 8 இல் **'கேர்வாசல்'** என்றொரு வார்த்தை?? நடுச்சென்டர் மாதிரி!! கேற்றில் அல்லது வாசலில். இருக்கவில்லை, கேர்வாசல் இரண்டும் 9ஆம் பக்கத்திலும் உள்ளன.

ஒரு மாற்றம் நல்ல கதை. அரசியலில் வரும் அவலத்தை அப்படியே காட்டுவதாகச் சென்று ஒரு திருப்பத்தில் அழகாக முடிகிறது. மற்றவர்கள் கடுமையாக உழைக்க, பின்னால் வருபவர்கள் அதற்கான பாராட்டைப் பெற்றுச் செல்வது என்ற நிதர்சனத்தை படம்போட்டுக் காட்டியுள்ளது. உள்ள கதைகளுள் இதுதான் மிகச் சிறந்தது என்று எண்ணவைக்கிறது.

ஒரு ஓடலியின் கனவு நனவாகிறது. இந்தக் கதையில் வசனங்களில் ஒழுங்கில்லை. பேச்சுத் தமிழ் வரும்போது நல்லதமிழ்ச் சொற்களும் உரையாடலில் கலந்து வருவது சோற்றை உண்ணும்போது கல்லுக் கடிபடுவதுபோல உள்ளது. உதாரணம்: 'அப்படி என்னப்பா **இன்றைக்குப்** பேப்பரில் செய்தி - அப்பிடி என்னப்பா இண்டைக்கு பேப்பர்வை செய்தி??

பக்கம் 16 இல், 'நீ பார்க்க **இல்லை**' நீ பாக்கேல்லை என்றுதானே வரவேண்டும். இல்லை?? **'பேசுற்று' 'கழுவீற்று'** என்ற வார்த்தைகள்?? பேசீட்டு அல்லது பேசியீட்டு, கழுவீட்டு அல்லது கழுவீப்போட்டு என்பதுதானே பேச்சுத்தமிழ்.

வலிதாங்கி கதை பரவாயில்லை. பிழைகளும் இல்லை. ஒரு மனிதனின் மனத்திடத்தை, தன்னம்பிக்கையை எடுத்துச் சொல்வதாக அமைந்துள்ளது.

எனக்கு அப்பா வேண்டும். இது கதையா அல்லது மதுவின் தாக்கம் பற்றிய கட்டுரையா என்று குழப்பமாக இருக்கிறது. வாசகரிடம் தீர்ப்பை விடாமல் தானே கதை முடிவை எழுதியுள்ளார் எழுத்தாளர். அத்துடன் Dangerous driving குற்றத்துக்காகச் சிறைபோனவரை ஏன் மகள் பார்க்க இயலாது என்றும் தெரியவில்லை. இந்த ஊர்ச் சட்டம் அவ்வளவு மோசமா?

கானல், ஈழத் தமிழரிடே இன்று பரவலாக நடக்கும் உண்மையான கதை. ஆனால் இன்றைய உலகில் காயத்திரிபோன்ற பெண்கள் பாரதி காட்டிய பெண்களாக மாறவேண்டும். அடுப்படிக்குள் இருந்து அழுவதற் பயனில்லை. இதை எழுத்தாளர்களும் பிரதிபலிக்கவேண்டும்.

காயமில்லாமல் வந்த வலி. இதுவும் தரமான கதை. காதல் தூது போவதும் பின் பொறுப்பாக அதைச் சரிசெய்ய முயல்வதும் நல்ல கதைக் கரு. 'இவர்களில் வரதன், விமலன், ராசன் **மற்றும்** குகன் ஆகியோர்' இந்த வசனத்தில் மற்றும் என்ற வார்த்தையை வெளியே எடுத்தாலும் பொருளில் மாற்றமில்லையே! பின்னர் ஏன் இந்தத் தேவையில்லாத வார்த்தை? மற்றும் என்பது ஆங்கில மொழியின் தாக்கம். AND என்ற ஆங்கிலவார்த்தை தமிழில் மற்றும் என்று வந்துவிட்டது. இதை நாம் தவிர்க்கவேண்டும், தவிர்க்கலாம். (பக்கம் 35 இல் **'வாத்தியாற்ற'** என்றொரு வார்த்தை. வாத்தியாற்றை, வாத்தியாரின்றை என்பன பொருத்தமான வார்த்தைகள். அதோடு தமிழில் ற்ற வராது. 42ஆம் பக்கத்தில் **'செக்கண்ட்சை'** என்று வருகிறது. இது என்னவென்று மூன்று முறை திருப்பி வாசித்தபின்னரே Second shy என்று கண்டுபிடித்தேன். **செகண்ட் கைடி**

போர்வை இன்னொரு சுமாரான கதைதான். அதில் 'விமானம் தரையை **எட்டியது'** என்று வருகிறது. வானத்தை எட்டியது, தரையில் இறங்கியது அல்லது தரையைத் தொட்டது என்பதே மரபு. 'ஞாபகமீட்டிப்போனது' - என்பதன் பொருள்???? பக்கம் 45 இல் 'தளங்களுடாக' என்பதைத் தளங்களுடாக என்றுதானே எழுதவேண்டும்.

கலைஞனின் வீடு - கதை விளங்கவில்லை. மீண்டும் வாசிப்பேன் - அது புரியும்வரை..

சுமைதாங்கி இன்னொரு நல்ல கதை. 57ஆம் பக்கத்தில் **'தாரபடியால்'** தாரபடியால்?? 'நிற்ப்பாட்டினா' நிற்பாட்டினா..

அன்புடன்

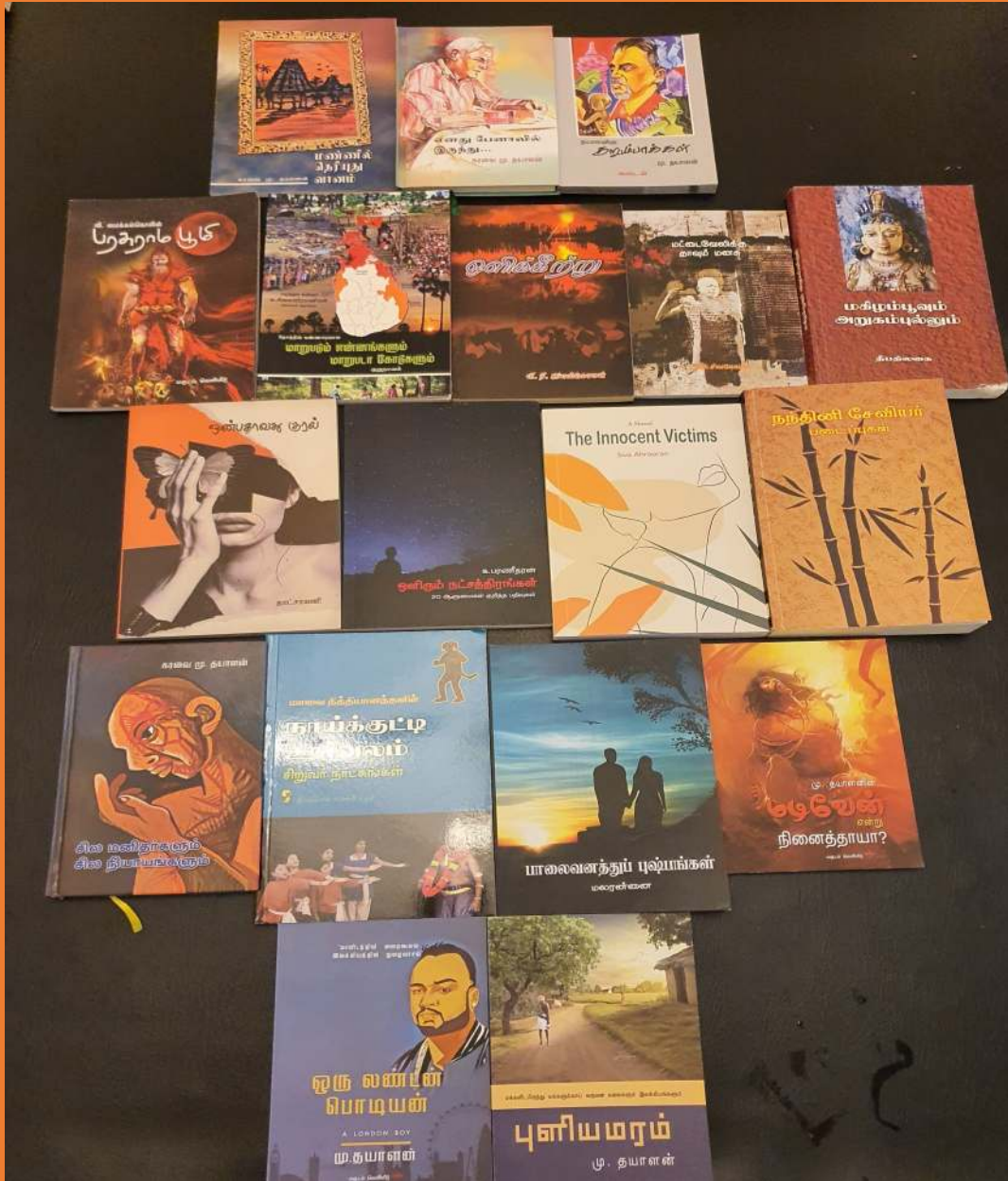
க. ஜெகதீஸ்வரன் (லண்டன்)

தாயகத்தில் உள்ளவர்களின் கதைகள் அனேகமாகச் சிறப்பாக இருப்பது கவனிக்கத்தக்கதாக உள்ளது. கதைகளில் ஊர் மணம் கமழ்கிறது. எழுத்துப் பிழைகள் இல்லாமல் இருந்தது ஒரு சுக அனுபவம். ஆர்த்தி துவாரகனுக்குப் பாராட்டுகள்.

S. அற்புதானந்தன் (லண்டன்)

லட்சுமி புத்தகசாலை

உங்களுக்குத் தேவையான சகல
புத்தகங்களுக்கும் எம்மை நாடவும்

101 A Blyth Road, Hayes, UB31DB, UK Tel: 07852810285

WESTERN
Jewellers

அற்புதமான அழகு மிகு வடிவங்களில் குறைந்த விலையில்
நிறைந்த சேவையினைத் தருவது வெஸ்டன் ஜுவலர்ஸ்.

First and Best Jewellery shop in the UK

Specialised in 22^{ct} Gold, White Gold, Platinum & Diamond Jewellery.

Wembley Branch:

5, Plaza Parade
29-33 Ealing Road
Wembley, HA04YA
Tel: 0208 903 0909

Silk Emporium

122 Upper Tooting road
London
SW177EN
Tel: 02086721900

Tooting Branch:

230 Upper Tooting Road
London SW17 7EW
Tel: 02087673445

Opening Hours: Monday to Saturday (10.30am - 6.30pm), Sunday (11.30am - 6.30pm)